

TOT EEN ZEGEN

door
IDA KELLER

G. F. CALLENBACH-NIJKERK

TOT EEN ZEGEN

DOOR

IDA KELLER

Geïllustreerd door FRANS VAN NOORDEN

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

HOOFDSTUK I.

Lentemorgen.

Zacht wuifden de kruinen der hooge olmen en kastanjeboomen boven Marjorie's hoofd. De musschen tjlpten in de dicht bebladerde takken, die heen en weer wiegden, als waren zij bezig een zuigeling in slaap te schommelen. Verscholen tusschen het groene loof zong een vogeltje zijn morgenlied, liefelijk en schoon, als wilde het zijn blijdschap uitjubelen over de omringende lenteweelde. Beneden op de breede grasvlakte prijkten anemonen, made-liefjes, boter- en pinksterbloemen als zoovele juweelen op een achtergrond van glanzend groen fluweel. Een vruchtboom strooide kwistig als een bruidsmeisje zijn witte bloesems over den grond, vlak voor Marjorie's voeten, en overdekte daarmede zelfs de lakneusjes van haar aardige schoentjes, als wilde hij een dartel spel met haar spelen.

Marjorie echter had hiervoor thans geen oog. Het scheen wel, alsof zij zeer diep in gedachten was verzonken. Haar blauwe oogen

staarden met een droomerige uitdrukking in het verschiet, hetwelk als een wondervol panorama zich aan haar blik ontrolde. Daar ginds tegen den horizon teekenden zich heuveltoppen af achter en boven het donkere geboomte van een klein bosch, waarvoor zich de bebloemde weiden uitstrekten, tot ver in den omtrek door heldere beekjes doorsneden.

Van de plek, waar Marjorie stond, had men tevens een gezicht op het iets lager gelegen dorp met zijn wit gepleisterd kerkje, waarboven hoog op de torenspits een verguld kruis stond te glinsteren in het licht der morgenzon. En naast het bedehuis, omgeven van een keurigen tuin, lag de pastorie, laag en nederig gebouwd, doch bijna geheel omrankt van de prachtigste klimrozen en anjelieren. De dorpswoningen lagen hier en daar op kleinere of grootere afstanden van elkaar verspreid, alsof een kind ze uit zijn bouwdoos geschud en ze opgezet had, waar ze terecht waren gekomen. Maar bijna elk huis bezat een tuintje of een lapje grond, hetwelk voor bleekveld werd gebruikt.

Er waren eigenlijk maar twee huizen van eenige beteekenis, die tot het dorp behoorden. Het eene werd „het kasteel”, ook wel „het slot” genoemd, en was het grootste van de twee. Het was het verst van het dorp verwijderd en lag in het kleine bosch vlak voor

de heuvelkling, zoodat het, nu al de boomen reeds zoo dicht bebladerd waren, van het dorp uit slechts met moeite waargenomen werd. Het andere huis, met den grooten, weelderigen tuin, die het geheel omsloot, behoorde aan Marjorie's vader en werd in de wandeling „het landhuis” genoemd.

De kleine Marjorie voelde zich altijd beter

thuis in den tuin dan in haars vaders huis. En het liefste plekje in den tuin was wel het stille, groene priëeltje, geheel van latwerk opgetrokken, waarover zich een oude, breede treuresch nederboog, als wilde hij het kleine meisje, hetwelk hare eenzame uren daar kwam slijten, overdekken en beschermen. Er stond een met mos begroeide bank in het priëel en daarop nam Marjorie gaarne plaats. Als dan

de wind klagend boven haar door de takken van den treuresch suisde, dan was het, alsof hij haar in het oor fluisterde: „Arme, kleine Marjorie! Arm, eenzaam, moederloos kind!”

Want dat was zij, het kleine meisje met de groote, droomerige, blauwe oogen, die zoo onbestemd in het verre verschiep konden staren, als zag zij dingen, die niemand anders zag en waarvan niemand iets begreep dan zij. „Marjorie is weer weg,” noemde Arthur Artzenius dat, de erfzoon van „het kasteel”, wanneer hij langs de groene taxishaag kwam, die den tuin omgaf, en haar zijn „goeden dag” toeriep, maar geen antwoord ontving.

Ook nu leek zij weer weg. Den blauwen hemel, die zich in haar groote oogen scheen te weerspiegelen en waaruit de heldere zonnestralen zoo vroolijk dartelend door het gebladerte speelden, merkte zij niet op en evenmin de bloemen, die voor haar voeten speelden en haar kleine kopjes liefdallig tot haar ophieven. Zooals zij daar stond op dien lentedmorgen, omgeven van bloemen en groen, in haar wit kleedje, geleek zij een kleine fee temidden van een paradijs van licht en sabbatsvrede. Hoe lieflijk zag zij er uit, de tienjarige Marjorie, met haar lange goudblonde haren, blozend gezichtje en rank figuurtje. Wanneer men haar slechts aanzag, moest men haar reeds liefhebben, zoo volkomen paste zij in

deze omgeving van liefde, licht en vrede. En onwillekeurig rees de gedachte, dat Marjorie's jeugd bestraald werd door de koesterende liefde eener teedere moeder en dat de zorg eens trouwen vaders haar beschermde.

En toch! zij die beter op de hoogte waren, wisten maar al te goed, dat de omstandigheden voor Marjorie dien rooskleurigen tint volstrekt niet bezaten. Integendeel, zij was een eenzaam, bijna een verwaarloosd kind, al groeide zij ook op in een omgeving van weelde. Marjorie miste de koesterende liefde eener moeder, waarnaar haar jonge hartje hongerde zonder het te weten; en hoewel zij nog een vader bezat, verzuimde deze, haar dit als een voorrecht te doen waardeeren. Broers en zusters bezat zij niet. Dus groeide zij op in stilte en eenzaamheid, niet ongelijk aan het woudviooltje, dat schoonheid en pracht ten toon spreidt en zoete geuren uitwasemt, doch nauwelijks wordt opgemerkt, en gemakkelijk voorbij wordt geloopt. En toch was zij zulk een lieflijk schoone bloem, temidden van de haar omringende weelderige natuur, op dezen heerlijken lentemorgen.

HOOFDSTUK II.

Niet begeerd.

Zooals reeds gezegd is, was Marjorie's vader eigenaar van het fraaie huis met den grooten tuin, hetwelk hij met zijn dochttertje en dienstboden bewoonde. Ongeveer vijftien jaar geleden had hij het gekocht en, dadelijk na zijn huwelijk, met zijn jonge vrouw betrokken.

De heer Van Welderen behoorde tot den aanzienlijken stand en had zijn bezittingen grootendeels in Indië, waar hij uitgestrekte plantages bezat, die door een familielid werden beheerd. Hij was een gunsteling der fortuin, zooals zijn vrienden hem noemden, want alles liep hem mede in de wereld. Hij verdiende geld als water, fluisterde men, bezat een schoone liefhebbende vrouw en troonde op zijn gebied als een koning in zijn rijk. Eén ding echter was er, waarin het geluk hem den rug scheen toe te keeren. Bij alles wat hij het zijne mocht noemen, begeerde hij vurig naar het bezit van een zoon, een erfgenaam en stamhouder, die hem later zou opvolgen en zijn zaken tot nog grooter bloei, ja, tot een onmetelijke hoogte zou brengen: een grootsche gedachte, die hem

dag en nacht bezighield, het toppunt van zijn wenschen en droomen.

De heer Van Welderen was protestant, ofschoon zich in gansch Bloeiwijk geen protestantsche kerk of dominee bevond, wyl nagenoeg de geheele bevolking den roomschen godsdienst was toegedaan. Een reeds bejaarde pastoor, die daar in zijn jeugd al was gekomen, verrichtte er de plechtigheden van zijn kerk en bewoonde sinds meer dan dertig jaren de lage pastorie in den met zorg bewerkten tuin, terwijl de weinige protestanten des Zondags en een enkelen keer ook in de week, de godsdienstoefeningen bijwoonden van hunne geloofsgenooten in een naburige plaats en daar ook het Heilig Avondmaal meevierden.

Sinds zijn huwelijk was de heer Van Welderen een trouwer kerkganger geworden dan voorheen. Hij gaf ook veel aan armen en kerk, steunde de zending en teekende op alle mogelijke lijsten voor liefdadige doeleinden, die hem werden voorgelegd. En toch was de heer Van Welderen geen Christen in den eigenlijken zin van het woord. Een zelfzuchtige beweegreden lag ten grondslag aan al zijn milddadigheid en aan de getrouwheid, waarmede hij zijn godsdienstplichten vervulde. Hij begeerde zoo vurig een zoon te ontvangen en nu wilde hij als 't ware met zijn godsvrucht en geld den Hemel dwingen om zijn wensch

in vervulling te doen gaan. Ofschoon hij het zichzelf trachtte te ontveinzen, meende hij door zijn gaven en den schijn van zijn vroomheid, van God een zoon te kunnen koopen.

Natuurlijk legde hij aan niemand deze geheimste overleggingen zijns harten bloot en werd hij dientengevolgē ook door niemand op de onoprechtheid daarvan gewezen, terwijl menige goede, ernstige preek onopgemerkt aan zijn schijnbaar luisterend oor voorbijging, daar zijn gedachten met de dingen dezer wereld vervuld waren in plaats van zich te richten op die der eeuwigheid en zich te bepalen bij de verkondiging van Gods woord. Doch hoeveel vormelijke kerkgangen hij ook deed, hoeveel liefdadige instellingen hij ook steunde, alleen maar ter verkrijging van het zoo vurig door hem begeerde bezit, de hemel scheen, zooals de Schrift het noemt, van koper en zijn wensch bleef onvervuld. Geen zoon nam intrek op het fraaie „landhuis” en geen mannelijke erfgenaam maakte er voor de toekomst aanspraak op. Na vijf jaren van ongeduldig, zelfs wrevelig verbeiden scheen het echter, alsof het „in het Oosten ging dagen”, gelijk het heet in een zeer oud lied. Eindelijk zou het hopen verlangen zijns harten worden vervuld en zou het blijken, dat zijn vele en kostbare offers niet vruchteloos waren gebracht. Zoo meende hij tenminste. Want op zekeren schoonen

herfstmorgen midden in September, toen daar buiten allés in najaarsdos prijkte en de natuur een nieuw feestkleed scheen te hebben aangetrokken, verscheen er een heel klein kindergezichtje achter de rose met tule overtrokken gordijnen van een fraaie wieg en een donzig hoofdje rustte op het met kant omzette kussen, terwijl teere vingertjes zich uitspreidden over het zijden dekentje. Op „het landhuis” was een kind geboren. Echter geen zoon en stamhouder, zooals de vader gemeend had van den Hemel af te kunnen dwingen, doch . . . . een dochtertje. Een heel klein nietig kindje, met groote blauwe oogjes en donker zijdeachtig haar was de plaats komen innemen, die hij voor een zoon had bestemd.

Met ingehouden adem had de vader de tijding afgewacht, die hem het groote Godsgeschenk zou aankondigen. Stralend van vreugde en opgewondenheid begroette hij de bode, die hem mededeeling kwam doen van het lang verbeide geluk; doch een kille huivering trilde door zijn leden en de teleurstelling versomberde zijn gelaat, toen hem verteld werd, dat God hem . . . . een dochtertje had geschonken.

„Een meisje dus!”

Aan die mogelijkheid had hij zelfs niet eenmaal gedacht. Des te grooter was dus nu de tegenslag. Een dochter! Wat had hij daaraan voor de toekomst, die hij zich gedroomd had?

Immers niets. Wanneer zij later huwde, ging zijn naam verloren en zij kon geen werkzaam aandeel nemen in zijn zaken, die hij zoo gaarne eenmaal onder den naam „Van Welderen en Zoon” zou hebben gevoerd. Een meisje was in zijn oog een nul in het cijfer; daar viel niets mee te beginnen; dat kwam in het vergeetboek terecht.

O, welk een wreede ontgoocheling! Waar was hij nu zoo godsdienstig voor geweest en waar had hij nu zooveel geld voor uitgegeven? Hij was toch zoo nauwgezet geweest in de uitoefening zijner plichten op kerkelijk en maatschappelijk gebied. Had hij misschien nog meer moeten afstaan voor kerk en liefdadige instellingen? Hij was toch in zijn eigen oog en dat van anderen zulk een goed Christen geweest.

Toen hij alleen was, welden tranen van spijt op in zijn donkere oogen. En de gelukwenschen van vrienden en bekenden, die van zijn teleurstelling geen vermoeden hadden, werden met koelheid door hem aangenomen. Er had trouwens ook geen blijdschap gesproken uit de berichten, waarmede hij de geboorte zijner dochter had bekend gemaakt.

HOOFDSTUK III.

Een eenzame kindsheid.

Al sliep de kleine Marjorie in een bedje van dons en al was zij omringd van alles wat geld aan gemak en weelde verschaffen kan, al was ze ook het kind van een rijken vader, toch was ze in den grond der zaak een arme verstooteling. Niet echter, zoolang nog de teedere jonge moeder met den zachten perzikklos op het leliewitte gelaat zorgvol zich over haar heenboog. Niet, zoolang die diep-glanzende oogen hun licht uitstraalden over het kleine gezichtje en de bevende lippen zegenbeden over haar hoofdje fluisterden. Zij toch had haar dochtertje vurig lief en was er even blijde mee, als zij met een zoon geweest zou zijn. Zij had.... een kind! God had haar gebed verhoord op Zijn eigen wijze en naar Zijn eigen goeddunken, en in stilte offerde zij de gaven harer dankbaarheid aan kerk en armen als aan God zelf.

Bij mevrouw Van Welderen was het anders geweest dan bij haar man. Zij toch had in stilte oprecht en ernstig gebeden, de uitkomst geheel aan de wijsheid overlatende van God. Zij durfde echter geen uiting te geven aan het

gevoel van geluk, dat het bezit van haar dochtertje haar schonk, uit vrees dat zij haar man daarvoor ontstemmen zou. Zij besepte maar al te goed, hoe wreed hij zich teleurgesteld gevoelde en hoe hare dankbaarheid hem nog tot wreveliger opstand had geprikkeld de enkele malen, dat zij deze in den beginne had doen blijken. Hij schonk toch nagenoeg geen aandacht aan de kleine Marjorie. Ternauwernood keek hij er af en toe eens naar om, hetgeen de jonge moeder griefde diep in haar hart. Zij klaagde hierover echter nooit, noch maakte hem er eenig verwijt van. Stilzwijgend verdroeg zij de minachting, die haar dochtertje ten deel viel en deze had geen andere uitwerking op haar dan dat zij de liefde voor haar kind, zoo mogelijk, nog dieper en inniger maakte. Toch leed zij er in stilte onder. Het was zelfs voor haar gevoel, alsof haar man van haar begon te vervreemden, vooral toen Marjorie alleen bleef en geen ander kind, geen zoon, op haar volgde. Zij gevoelde, dat hij al gemelijker en prikkelbaarder, al moeilijker in den omgang voor haar werd.

De kleine Marjorie groeide lief op, al was zij in het eerst een wel wat heel teer kasplantje. Angstvallig waakte en zorgde de moeder en met verholen blijdschap merkte zij de voortschrijdende ontwikkeling van haar dochtertje op. Het inwendig leed over den gemoeds-

toestand van haar man knaagde echter langzaam maar zeker, hoewel onopgemerkt door het oog van anderen, aan haar $\frac{1}{2}$ luk en zij begon in stilte weg te kwijnen. Eindelijk begonnen daar ook de dorpingen oog voor te krijgen. Als mevrouw Van Welderen in den

tuin wandelde met haar kindje op den arm of aan de hand en de menschen groetend langs de taxishaag voorbij gingen, werd er over gefluisterd, dat sinds de geboorte van de kleine Marjorie de moeder er niet sterker op werd. Immers die witte lippen en die teere gelaatskleur met het koortsachtige blosje en

de schittering van die blauwe oogen vertelden meer dan woorden konden zeggen. Niemand durfde er echter tegen den heer Van Welderen over spreken, zelfs de dokter niet, zoolang hij niet geroepen werd, ofschoon hij de jonge vrouw oplettend gadesloeg, wanneer hij haar ontmoette.

Maar mevrouw Van Welderen klaagde nooit en tegenover niemand, had voor ieder steeds een vriendelijk woord of een groet en was jegens haar slecht gehumeurden echtgenoot zoo geduldig en zachtaardig, dat het hem bij oogenblikken zelfs roerde. Toch had hij geen oog voor haar verwelkende schoonheid. Steeds meer verdiepte hij zich in zijn zaken en bleef soms dagen achtereen van huis, zonder ook maar in het minst eenige aandacht te wijden aan de opvoeding van zijn kind. „Dat meisje” liet hem nu eenmaal onverschillig, ja eigenlijk, in den grond van zijn hart, wanneer hij de moeite genomen had om zijn gevoelens te ontleden, had hij moeten bekennen, dat zij hem een doorn in het oog was, wyl alleen maar het zien van haar hem opnieuw de ontgoocheling herinnerde, die haar geboorte hem veroorzaakt had. Met wrevel dacht hij er dan aan, hoe trotsch en gelukkig het hem zou hebben gemaakt, als het kind een jongen was geweest; en nu was het maar .... een meisje. Wanneer hij de moeder

haar kindje steelsgewijze liefkoozen zag — bijvoorbeeld in den tuin, als hij op zijn kamer was en zij meende, dat niemand haar bespiedde — dan wendde hij den blik verdrietig, ja boos soms, van het venster af.

Arme kleine Marjorie!

En toch was zij zulk een lief kindje om aan te zien. Ongelukkig was de kleine echter niet, zoolang de liefde dier teedere moeder haar koesterde. Maar er knaagde een worm aan het levensgeluk der moeder en, ofschoon deze weigerde het zichzelf te bekennen, het ondermijnde haar gestel, zoodat zij zienderoogen minder werd.

Dokter Witsen achtte zich ten laatste verplicht den heer Van Welderen opmerkzaam te maken op den steeds toenemenden achteruitgang zijner vrouw, en nu diens oogen hiervoor eenmaal geopend waren, bleef er geen poging onaangewend om het dierbare leven te verlengen en zooveel mogelijk te veraangenamen. Doch het was te laat. Toen Marjorie den aanvalligen leeftijd van drie jaren had bereikt, sloot de arme jonge moeder voorgoed de lieve zachte oogen.

Op het verzoek der stervende had men de kleine nog eens naar haar opgeheven, opdat zij de veege lippen op het blozende gezichtje zou drukken, en met een uitdrukking van diepe smart hadden de reeds verduisterde

oogen op haar lieveling neergezien. De moeder wist immers maar al te goed, hoe eenzaam zij haar Marjorie achterliet bij de ijsskoude onverschilligheid van den vader.

Deze begreep volstrekt niets van de eigenlijke doodsoorzaak zijner vrouw. Hij zag het niet anders in, dan dat zij te teer van gestel was geweest en dat een vroege tering een einde maakte aan haar jonge leven. Toen hij zich over de stervende heenboog, lispelde zij nog eenige laatste klanken in zijn luisterend oor en het allerlaatste wat hij hoorde, was die ééne naam „Marjorie”.

„Het zal haar aan niets ontbreken, Gita,” zeide hij met nokkende stem, „wees daar verzekerd van. Zij zal een goede opvoeding ontvangen, later; daar kun je gerust je hoofd op nederleggen.”

Een bijna onmerkbare zucht was alle antwoord, toen de stervende eenige oogenblikken met instemming scheen te hebben nagedacht. George van Welderen nam daarop de smalle doorschijnende hand zijner Gita in de zijne en drukte zacht een kus op haar klamme voorhoofd. Toen ontvlood haar scheidende ziel het aardsche omhulsel.

Zoo werd Marjorie alleen gelaten en wachtte haar een eenzame kindsheid.

HOOFDSTUK IV.

Gedachten en droomen.

Als een kleine, aan de zorg van vreemden overgelaten plant, was Marjorie opgegroeid. Zij was bijna altijd alleen. Eerst had men haar overgegeven aan de hoede van een kindermeid, die door haar vader in huis was genomen om zich uitsluitend met haar bezig te houden. Hij zelf zag zijn kind maar zelden. Meer dan ooit was hij van huis en wanneer hij eens voor langeren tijd thuis bleef, vroeg hij vrienden uit de stad te logeeren.

Speelmakkertjes had Marjorie niet. Aan de kindermeid was het uitdrukkelijk verboden, haar met kinderen uit het dorp in aanraking te brengen, die niet door den vader zelf met name daarvoor aangewezen waren; en omdat deze hiertoe nooit kwam, was het kind dus altijd alléén of in het gezelschap van vreemde ondergeschikten. Naarmate zij grooter werd, begon echter de barones van „het kasteel” eenige aandacht aan haar te schenken. „Een lief kind, dat er goed uitziet,” vond de statige dame en zij richtte het verzoek tot den heer Van Welderen, zijn dochttertje geregeld op „het kasteel” te doen komen om haar in de

lessen en spelen van haar eigen kinderen te laten deelen. Doch de heer Van Welderen was een trotsch man en daar hij in dit aanbod eenige nederbuigende goedheid meende te bespeuren, wees hij het beleefd, maar beslist van de hand. Hij begeerde geen gunsten te ontvangen van de kasteelbewoners. Toch kon hij niet verhinderen, dat het jonge volkje van „het slot” op zijn manier oplettendheden aan zijn dochtertje bewees. De beide freuletjes, Lucie en Warda, knikten haar vriendelijk toe, wanneer zij in het rijtuig gezeten, den koetsier en den palfrenier op den bok, haar voorbijreden, als zij in den tuin aan het spelen was. En de kleine Willy stak haar zijn handjes toe, als hij met de gouvernante in den zonneshijn haar voorbijwandelde.

Maar Marjorie's grootste vriend was Arthur, de oudste van het viertal, een groote, lenige knaap, ongeveer vijf jaar ouder dan zij. Zijn moeder, de barones, had zich indertijd diep gekrenkt gevoeld door het afwijzend antwoord van den heer Van Welderen op haar aanbod betreffende zijn dochter en menigmaal had zij zich hierover uitgelaten, waar haar kinderen bij waren. Zij had hun later zelfs verboden zich met het vreemde meisje te bemoeien. Doch juist dit stellige verbod prikkelde inzonderheid Arthur tot verzet. Hij was een gevoelige knaap met een openhartig, goed-

aardig karakter. In zijn hart had hij medelijden met Marjorie, zoo dikwijls hij haar jeugd met die van zijn zusjes vergeleek. Op zijn jongensachtige manier trachtte hij haar opmerkzaamheid tot zich te trekken door af en toe haar appelen of sinaasappelen toe te werpen, die hij voor zichzelf gekregen had. Den eersten keer was Marjorie schuw teruggeweken en hard weggelopen als een schichtig hert. Doch langzamerhand begon zij aan deze wijze van doen van Arthur te gewennen en kwam zij beschroomd nader om hem te bedanken.

Marjorie vertelde dit echter nooit aan haar vader; want nadat hij voor het aanbod van de barones had bedankt, had hij haar verboden zich in te laten met de kinderen van „het kasteel”. Zij wist dus, dat haar vader het niet goed zou vinden en toch was zij te verlegen om Arthurs vriendelikheden van de hand te wijzen.

Door dit schuwe optreden maakte het kind, zonder dat zij het zelve wilde of wist, den afstand tusschen haar en haar vader nog grooter, dan hij reeds was. Ware zij een luidruchtig kind geweest met vrije manieren, dat zich ongedwongen wist te laten gelden, misschien ware het haar op den duur nog gelukt het hart haars vaders te veroveren. Maar zoo was zij nu eenmaal niet. Zij had den zwijgzamen aard met de stille, terug-

houdende manieren van haar moeder geërfd en hield zich immer op den achtergrond, in stede van de plaats in te nemen, die haar van rechtswege toekwam.

Toen zij grooter werd, zag haar vader naar een gouvernante om, die zich met haar opvoeding zou belasten. Maar de eentonigheid van het stille buitenleven was oorzaak, dat deze personages nogal eens verwisselden. Over het algemeen vonden zij het leven te stil en te saai, vooral daar de heer des huizes zich zoo terugtrok, of geheel afwezig was. Zoo was Marjorie steeds aan de wisselvalligheid en wispelturigheid van haar opvoedsters prijs gegeven.

Op dit oogenblik, terwijl zij daar in den tuin zoo stil te peinzen stond, was er weer geen gouvernante, die haar geregeld aan den arbeid hield. De laatste was een week geleden weggegaan en haar vader was er nog niet in geslaagd een nieuwe te vinden. Dus lag de dag vóór Marjorie als een boek met witte bladen, waarop zij schrijven mocht, hetgeen zij wilde; tmeer, nu haar vader ook van huis was.

Zoo stond zij dan in gedachten en droomen verdiept, terwijl de vogels boven haar hoofd zongen en heen en weder fladderden, de bloemen aan haar voeten bloeiden, het windje door het gebladerte suisde en het beekje achter haar geliefkoosd priëeltje rustig voortkabbelde,

toen zij zich op eens bij haar naam hoorde roepen. Snel, met een lichten schrik, die haar een blos op de wangen joeg, keerde zij het hoofd om. Daar zag zij dokter Witsen, met wien zij steeds op een vriendschappelijken voet had verkeerdt, dicht voor zich staan. Wijl hij de dokter van „het huis” was en bij voorkomende gelegenheden ook de dienstboden behandelde, had hij, door den tuinjongen ontboden, de keukenmeid die zich onwel gevoelde, een drankje voorgeschreven en wilde nu niet heengaan zonder Marjorie te hebben gezien, wel wetende waar hij deze vinden kon. De dokter voelde zich altijd sterk tot het meisje aangetrokken, dat hij van haar geboorte af had gekend en dat als het ware onder zijn oogen opgegroeid was. En Marjorie voelde zich wederkeerig aan den goedhartigen dokter gehecht; die zoo echt vaderlijk met haar spreken kon. Zij noemde hem steeds „oom dokter”, al van den tijd af dat zij spreken leerde en hij haar wegkwijnende moeder bezocht. En zij had het nooit erg gevonden om door hem behandeld te worden, als zij niet geheel in orde was.

Na den dood zijner vrouw had de heer Van Welderen vriendschap met den dokter gesloten. Hij vond het wenschelijk, dat er iemand was, die de verantwoordelijkheid omtrent Marjorie op zich nam, wanneer hij somtijds zoo

lang achtereen op reis moest zijn. Hij vond dit noodig èn tegenover zichzelf èn tegenover de nagedachtenis der overledene. Het ging toch niet aan, het kind over te laten aan het dienstpersoneel alleen. Dus was het tusschen hem en den ervaren geneesheer een stilzwijgende overeenkomst geworden, dat deze een wakend oog hield over Marjorie en acht gaf op wat er tijdens zijn afwezigheid omging in zijn huis. Ook zonder dat, zooals heden, zijn hulp op „het landhuis” ingeroepen werd, liep dokter Witsen daar af en toe eens aan, wanneer hij zijn patiënten op het dorp en in den omtrek bezocht had. De dienstboden waren daaraan reeds gewend geraakt en zij begrepen heel goed, dat de dokter tevens een oogje in het zeil hield, of er op „het landhuis” geen ongeregeldheden voorvielen, terwijl de heer Van Welderen afwezig was, al had het den schijn, dat zijn bezoeken alleen maar bedoelden Marjorie in haar eenzaamheid eenige aangename afleiding te bezorgen. Zoo was dus dokter Witsen voor niemand op „het landhuis” een vreemde meer en voor Marjorie wel het minst van al.

De dokter was een Christen in den waren zin van het woord, een van die echte vromen, wier leven is een verborgen omgang met God. Het was er hem niet slechts om te doen onder Gods zegen het zieke lichaam te genezen, hij

arbeidde ook aan de kranke zielen. Bij het naderend einde sprak hij met zijn patiënten over het gaan door de doodsvalei en de eeuwigheid daarop volgende, en menig vurig gebed werd door den trouwen geneesheer opgezonden bij de ziek- en sterfbedden zijner lijdens. Steeds wist hij het bezoeken van zijn patiënten zoo te regelen, dat er gelegenheid voor hem overbleef om des Zondags naar de kerk te gaan; en al was de afstand groot, nimmer liet hij zich door weer en wind daarvan weerhouden. Het opgaan met de gemeente gevoelde hij noodig te hebben voor zijn ziel evenzeer als het brood voor zijn lichaam.

De heer Van Welderen daarentegen was sinds den dood zijner vrouw steeds meer nalatig geworden in de vervulling van zijn godsdienstplichten. Af en toe ging hij nog wel eens naar de kerk, vooral wanneer hij voor langeren tijd thuis was; dat stond nu eenmaal fatsoenlijk en een ander had er ook niet mee noodig, hoe hij nu eigenlijk over den godsdienst dacht; maar hij gaf lang zooveel niet meer voor liefdadige doeleinden als voorheen en menigmaal werd er tevergeefs bij hem aangeklopt.

Wanneer hij ter kerk ging, gebeurde het soms, dat hij Marjorie medenam, maar het was niet in hem opgekomen, dat hij verplicht was haar geestelijk en godsdienstig leven door

opzettelijk onderwijs te voeden en te ontwikkelen. Oorzaak hiervan was, dat hij zelf geen waar Christen was en zich om zijn eigen zieleheil al heel weinig bekommerde. Dus werd Marjorie ook in dit opzicht schromelijk door hem verwaarloosd en zou zij als een volslagen heidensch kind zijn opgegroeid, als dokter Witsen niet somtijds met haar gesproken had over God en den Hemel en de liefdevolle erbarming van den Grooten Kindervriend, die ook nederzag op haar. De Goede Herder, de teedere Heiland, zocht haar reeds. Hij sprak: Dit lam wil Ik ook toebrengen tot Mijn kudde, opdat zij Mijn stem moge hooren, Mij liefhebbe en gelukkig en zalig worde tot in eeuwigheid. En waar Marjorie de liefde van haar aardschen vader ontberen moest, daar was het de Hemelsche Vader, wiens liefdehart ook voor haar geopend was, wiens oog in ontferming over haar bleef waken, wiens hand de draden van haar levenslot tot een kunstig borduurwerk samenvoegde naar Zijn wijs bestek.

Marjorie was zich daarvan echter niet bewust. Naatje, de kinderneid, had haar toen zij jonger was een paar kindergebeden van buiten geleerd, nadat haar lieve moeder haar het allereerste gebedje had doen stamelen. Maar dokter Witsen begreep, dat het daarbij niet blijven mocht. Het was hem opgevallen, dat

het kind beseftte, dat haar iets ontbrak. Dikwijls had hij haar met een trek van weemoedig verlangen naar de spelende kinderen uit het dorp zien staren, als deze op eenigen afstand in de weilanden zich vermaakten. Zij had geen speelmakkertjes, geen enkel vriendinnetje, om vertrouwelijk mee om te gaan en zij voelde dit gemis. De dokter was begonnen Marjorie's vader hierop opmerkzaam te maken en eindelijk had hij hem onomwonden zijn meening gezegd, dat het kind te veel alleen was en dat het zelfs voor haar gezondheid noodig was, dat zij onder andere kinderen kwam. Zij was veel te nadenkend en te eenzelvig voor een kind van haar leeftijd, besliste hij.

Doch daar de heer Van Welderen geen lust gevoelde, vreemde kinderen in zijn huis te halen, vooral niet wanneer hij uit was, en er onder de dorpskinderen geen waren, die hij passend gezelschap voor haar achtte, bleef Marjorie alleen, totdat ten laatste dokter Witsen met het voorstel kwam, haar naar een kostschool te zenden. Dit voorstel, gedaan bij gelegenheid, dat de heer Van Welderen zich beklaagde over het vertrek der laatste gouvernante, had ingang gevonden. Hij zou dan in eens van alle hoofdbreken over een geschikte plaatsvervangster ontslagen zijn. En om het zichzelf gemakkelijk te maken, had hij maar dadelijk den dokter verzocht er het kind op

voor te bereiden, terwijl hij afwezig was. Dus had de geneesheer een bepaald doel op het oog, nu hij Marjorie opzoekt in den tuin.

„Zoo geheel alleen, kleine?” vroeg hij vriendelijk.

„Ja,” antwoordde Marjorie eenvoudig. „Jufvrouw Ginneke is verleden week vertrokken;

het beviel haar hier niet en er is nog geen andere gouvernante gekomen in haar plaats.”

„En nu sta je hier alleen te droomen te midden van al dat lachende en bezige om je heen, is het niet? Zie eens naar die kleine bij, mijn kind, die daar zoo ijverig in de weer is, honing uit een bloemkelk te verzamelen. En

let eens op de vlinders daar boven je, hoe zij zich heen en weder spoeden."

„Ik was van plan om in het priëeltje te gaan zitten met mijn werk," antwoordde Marjorie, terwijl zij een kleur kreeg.

„O ja, dat is je liefste plekje, nietwaar, jij kleine droomster? Daar ben je veilig voor ieders oog en kun je mijmeren naar hartelust. Wij zullen er dan nu maar samen heengaan en een beetje praten in plaats van droomen, als je het goedvindt."

Marjorie toonde zich aanstonds bereid en de oude man en het jonge kind zochten het stille plekje op, waar Marjorie zooveel kinderdroomen gedroomd had in haar troosteloze eenzaamheid.

„Wij zullen het Marjorie's mijmerhutje noemen," zei dokter Witsen, terwijl hij zich neerliet op de zodenbank en het meisje naast zich plaats deed nemen.

„En nu, lief kind, zullen wij vanmorgen eens samen denken en droomen over wat je in je jonge leven te wachten staat: gedachten en droomen uitspinnen over je toekomstig lot."

HOOFDSTUK V.

De eerste kromming van den levensweg.

„Je bent nog wel jong, Marjorie,” begon de dokter, „maar toch niet te jong om te begrijpen, wat ik je nu ga zeggen.”

Marjorie keek met haar heldere zachte oogen den dokter eenigszins onrustig aan. Zij begreep, dat „oom dokter” iets bijzonders te zeggen had, daar hij zoo ernstig vervolgde: „Zie eens, mijn kind. Omdat je vader zoo dikwijls op reis is en jij dan, zooals nu ook weer, geheel aan jezelf bent overgelaten en hij ook zoo geen tijd heeft om met je te spreken, daarom heeft hij mij gevraagd het in zijn plaats te doen. Je vader, Marjorie, heeft het altijd heel druk, dat weet je wel; want zijn zaken nemen hem geheel in beslag. Daarom kan hij zich maar weinig aan zijn dochtertje geven. Doch je vindt het natuurlijk niet prettig, steeds aan vreemden overgelaten te zijn, die maar een poosje bij je blijven en dan weer heengaan, nietwaar? Nu heb ik je vader den raad gegeven je naar een kostschool te zenden, waar je vriendinnetjes zult hebben om mee om te gaan. Je zult daar een opleiding ontvangen voor heel je verder leven.”

„Voor heel mijn verder leven?” vroeg Marjorie met een vreemd kloppen in haar keel. Dat woord klonk zoo plechtig uit „oom dokters” mond. Als bij instinct beseftte zij, dat het beteekende: voor als je groot wordt.

„En vindt vader dat goed?” vroeg zij verder, de oogen opgeslagen naar het rimpelige gelaat van den dokter met die uitdrukking van goedheid er op, die haar altijd zoo rustig stemde.

„Ja, mijn kind, je vader ziet zelf in, dat dit het beste voor je is; want Marjorie, je zult niet altijd een kind blijven, dat weet je wel, als God je het leven spaart. En je hebt nog veel te leeren, wat thuis zoo goed niet gaat. Je moet even wijs en verstandig worden, als je lieve moeder geweest is.”

Er kwam een smartelijke uitdrukking op Marjorie's gezichtje, nu de goede dokter over haar vroeg gestorven moeder begon te spreken. „Oom dokter” had moeder zoo goed gekend en hij vertelde zoo vaak van haar, hoe zachtvaardig en hoe minzaam zij geweest was voor iedereen en hoe goed voor de armen van het dorp, aan wie zij haar gaven toekomen deed.

„Ik zou heel graag worden, zooals moeder was,” gaf zij nadenkend toe. „Oude Jozef, de tuinman, zegt altijd, dat zij er uitzag als een van de heiligen, die in de nissen van zijn kerk

staan, de madonna noemt hij haar. U weet, oom dokter, hij is Roomsch."

De dokter knikte toestemmend.

„Toen hij laatst bezig was de tuinbedden in orde te maken, vertelde hij mij nog, dat mama een gelaat had als van de maagd Maria, zoo rein en zoo mooi. Jozef zei, dat als mama in haar wit kleedje door den tuin wandelde, terwijl hij aan het wieden was, hij dikwijls bij zichzelf gedacht had, dat zij een engel geleeke, die door het paradijs zweefde met een lichtglans om het hoofd."

„Ja, ja," zei de dokter, „oude Jozef weet het mooi te zeggen."

„Is zij nu een engel, oom dokter?" vroeg Marjorie op eens.

„In den hemel zullen wij aan de engelen gelijk zijn, mijn kind," antwoordde de dokter plechtig.

„Ik wou, dat ik zeker wist, dat zij daar is," zei Marjorie met een zucht.

„Je mag gelooven, dat zij daar is, lief kind; want zij stierf, vertrouwend dat de Heere Jezus, wiens dierbaar bloed ons den hemel geopend heeft, ook haar daar een plaats had bereid. Ik hoop, Marjorie, dat je even godvruchtig worden moogt, als zij was. En ook zoo verstandig, liefdevol en zachtaardig. Daarvoor is het noodig, dat je nu ook gewillig naar school gaat en goed je best doet met

leeren. Het zou haar zooveel genoeg hebben gedaan, als ze dat van je had mogen beleven, want o zij hield zooveel van haar kleine meisje."

„Ik wil alles doen, wat u zegt, dat moeder graag zou hebben gewild," antwoordde Marjorie langzaam op nadenkenden toon. „Ik heb moeder zoo lief. Niet, ziet u, omdat ik haar zoo goed gekend heb; want ik was nog heel klein, toen zij stierf, dat weet u; maar het is toch, alsof ik haar wèl gekend heb. Ik denk, dat dit komt, doordat ik altijd zoo zit te kijken naar het groote portret van moeder, dat Naatje boven mijn bed heeft opgehangen. Als ik 's avonds slapen ga, zeg ik altijd zachtjes „Nacht, moeder," en dan is het net, alsof zij mij antwoordt; en wanneer ik 's nachts wakker werd, toen ik nog klein was, was ik toch nooit bang in het donker, omdat ik altijd het gevoel had, dat moeder bij me was en over mij de wacht hield."

Zelden had het kind zoo lang aan één stuk tot haar ouden vriend gesproken en het was wel een verrassend licht, waarin hij haar thans zag. Peinzend nam hij haar waar. De doode moeder was dus voor Marjorie's besef een levende werkelijkheid gebleven. Deze was haar alles en de levende vader was haar niets. Was dat niet om medelijden mee te hebben? En was het niet hoog tijd voor het

kind om naar een school te gaan, waar zij speelmakkertjes van haar eigen leeftijd vinden zou? Reeds deze eerste kromming van haar levensweg moest blijken heilzaam voor zulk een vereenzaamde te zijn.

HOOFDSTUK VI.

Een avondstonde.

„Marjorie, of je eens even boven komt bij je papa in de bibliotheek!” — Het was Mietje, de oude keukenmeid, die op bevel van haar heer het meisje in den tuin was komen zoeken.

Een verlegen blosje kleurde de wangen van de kleine, terwijl zij dadelijk het huis binnenging om gehoor te geven aan den wensch haars vaders.

In een hooggerugden lederen armstoel, het hoofd afgewend van de deur, zat deze aan zijn schrijftafel in de groote boekenkamer, tevens ingericht als werkvertrek, waar nagenoeg niemand ooit toegang verkreeg. Hij had daareven de pen neergelegd en gescheld. Op het binnentreden van de oude keukenmeid — het kamermeisje had haar uitgaansavond — beval hij haar, zijn dochttertje bij hem te roepen.

Werkeloos zat hij nu op het binnenkomen van deze te wachten.

Het begon reeds avond te worden. De zon dook langzaam weg in het westen, doch alvorens voorgoed te verdwijnen, spreidde zij nog eens haar schoonste pracht ten toon. In den tuin floot de merel; van over de heuvels klonk het geluid der schapenbellen met den langgerekten toon der herdersfluit. De dieren werden huiswaarts gedreven. De koeien lagen vreedzaam te herkauwen in de bebloemde weiden.

Het oog van den heer Van Welderen staarde in het verschiet, terwijl zijn gedachten zich met iets zeer bepaalds schenen bezig te houden. „Een vervelende taak! Ik hoop maar, dat zij het goed opneemt en geen spektakel maakt,” zei hij, hardop denkend. Hoe weinig kende hij zijn eigen kind met haar zwijgend en onderworpen bestaan. Er werd heel zacht op de deur geklopt. Hij hoorde het echter niet. Nu werd de kamerdeur behoedzaam geopend en een breede lichtbundel stroomde het vertrek binnen.

De heer Van Welderen had zich omgewend en zag het meisje in het volle licht in de deuropening staan, de blonde haren schitterend als fijngesponnen goud om het zacht blozende gezichtje, het ranke figuurtje gehuld in het wit. Zij geleek een fee, een lieflijke verschijning,

zooals zij daar stond in het licht en den gloed, die door het gangraam langs de openstaande deur naar binnen schenen. Een oogenblik staarde de vader sprakeloos haar aan, alsof hij uit een droom ontwaakte. Het was hem nog nimmer opgevallen, hoe lief zij er uitzag, juist het evenbeeld harer moeder. Hij wist echter de ontroering, die zich van hem meester maakte, te bedwingen en hernam zijn gewone strakheid jegens haar.... immers maar een meisje.

„Hebt u mij geroepen, papa?” vroeg Marjorie schuchter.

„Ja,” antwoordde haar vader, met opzet kort, om zich niet te verraden. „Ga daar eens zitten,” en hij wees haar een met leder overtrokken bankje aan, dat in zijn nabijheid stond. Geduldig zette het kind zich tegenover hem neder. Doch toen hij haar geruimen tijd stil en oplettend gadesloeg, maakte dit het kind verlegen en kreeg zij een kleur.

„Je hebt zeker al van dokter Witsen gehoord, dat ik van plan ben je naar een school te zenden, is het niet?” vroeg hij eindelijk stroef. „Of heeft de dokter het je nog niet verteld?”

Marjorie antwoordde zacht, dat zij het reeds wist.

„Welnu,” ging haar vader voort, „daar het zoo moeilijk is, je thuis geregeld onderwijs te doen geven en ik ook zoo gauw geen op-

volgster voor juffrouw Ginneke heb kunnen vinden, zul je reeds de volgende week naar school dienen te gaan. De dienstboden zullen je goed bijeenpakken en ik heb aan de directrice van de school verzocht alles wat er mocht ontbreken verder aan te vullen. Je boeken en snuisterijen, die je mee wilt nemen, moet je maar zelf bijeenzoeken."

Met kalmte hoorde Marjorie haar vader aan, wien het een wezenlijke verlichting was, dat zij reeds wist, welke verandering haar wachtte. Zij onderwierp zich dus aan deze wending in haar lot en begon niet te schreien, gelijk hij had gevreesd. Hij had aan niets zoo'n hekel als aan scenes. Of zij het prettig vond of er onverschillig onder was, dat kon hij niet bemerken en dat kon hem niet schelen ook: hij had het haar nu gezegd; want al had hij den dokter verzocht er haar op voor te bereiden, zijn vaderlijk gezag geheel uit handen geven, dat wilde hij niet. Uit zijn eigen mond moest zij hooren, dat hij het zoo geregeld had.

„Heb je nu nog iets te zeggen?" vroeg hij na een oogenblik zwijgen, „anders kun je wel weer naar beneden gaan."

Marjorie was opgestaan. Zij bevond zich naast de schrijftafel en met groote heldere oogen keek zij hem onbeschroomd in het gelaat. Besepte zij misschien iets van het onrecht, dat haar aangedaan werd?

„Ik zou gaarne moeders portret, dat boven mijn bedje hangt, medenemen,” zei zij zacht.... „als ik mag tenminste,” liet zij er op volgen, nog veel zachter.

Haar vader keek haar opmerkzaam aan. Zij had haar moeder haast niet gekend, want zij was immers nog zeer jong geweest, toen deze stierf. En had zij nu toch nog zulk een sterke herinnering aan haar behouden? Of wat deed haar anders zoo hechten aan dat portret? Was het niet veel natuurlijker geweest, als zij hem om het zijne had gevraagd? Maar daar scheen zij niet eens aan te denken.

„Wanneer je daar zoo op gesteld bent, mag je het meehebben,” zei hij, terwijl zijn blik

onwillekeurig bleef rusten op een in olieverf geschilderd jongmeisjesportret, dat tusschen de boekenkasten hing. 't Was dat van Marjorie's moeder vóór haar huwelijk. Marjorie wilde de kamer verlaten, doch haar vader hield haar een oogenblik terug. Hij rekende het toch zijn plicht, haar een goede les mee te geven.

„Luister nog eens even,” zei hij snel. „Ik hoop, dat je op school goed je best doen zult en ijverig wezen in je plichten, Marjorie! Dat zou je moeder je ook gezegd hebben, als zij nog hier was,” liet hij er op volgen met een zucht. Want in zijn hart betreurde hij nog altijd haar vroegtijdigen dood.

„Zou moeder het goed hebben gevonden, dat u mij naar school zendt?” vroeg Marjorie nu op eens heel zacht.

Een vluchtige blos steeg den heer Van Welderen naar het gelaat. „Ik vind het goed,” zei hij half geërgerd, „en wat ik goedvond, heeft mama ook altijd goedgevonden. Zulke vragen komen niet te pas,” besloot hij streng, de wenkbrauwen gefronst. „Onthoud wat ik je gezegd heb en zorg, dat je zaken in orde komen. Maandag ga je naar school. Ik zelf breng er je heen. En nu, goeden nacht, blijf niet te lang meer op, het is tijd om naar bed te gaan.” En meteen keek hij op zijn horloge, als om een einde aan het gesprek te maken, dat iets pijnlijks voor hem had.

Marjorie schreed naar de deur, nageoogd door haar vader, totdat de deur zich achter haar sloot. Toen zonk hij terug in zijn stoel, legde beide handen op de armleuningen en verzonk in gepeins. „Zij nam het gelukkig nogal kalm op,” zei hij in zichzelf. „Die zaak is dus afgedaan.”

Met deze woorden wilde hij den arbeid hervatten en de berekeningen vervolgen, waarin hij straks verdiept was geweest. Maar vreemd, het werk wilde niet meer vlotten. Tusschen de cijfers plaatste zich telkens weder de beeltenis zijner dochter, zooals zij daar naast hem had gezeten en gestaan. „Een onbegrijpelijk kind,” mompelde hij. „Elk ander kind zou uiting hebben gegeven aan blijdschap of smart bij het vernemen van zulk een mededeeling, maar zij schijnt voor iedere verandering ongevoelig te zijn. Nu, als zij maar eenmaal op school is, heb ik voor de eerste jaren geen moeite te duchten.”

Hij legde de pen neder en daar het werk toch niet opschoot, verliet hij het vertrek om een wandeling door den tuin te doen. „Een lieflijke avondstonde,” vond hij, terwijl hij de verschillende paden doorkruiste en af en toe bij een bloembed bleef staan, voortrookende aan zijn sigaar en den geest vervuld met gedachten aan de toekomst van zijn kind.

En terwijl haar vader over haar zoo peinsde,

zat Marjorie in nachtgewaad in het breede vensterkozijn van haar slaapvertrek en staarde op hetzelfde natuurtafereel, waarop het oog haars vaders rustte. Wanneer hij maar even had opgekeken, dan zou hij haar hebben zien zitten, de kleine gestalte omlijst door het vensterraam, met wilden wingerd omrankt, volmaakt een schilderij. De takken wuifden door het open venster om het blonde hoofd, als spraken zij een taal tot het eenzame kind, alleen voor haar bestemd en door haar te verstaan.

De schemering begon langzaam haar sluier over de aarde te werpen, de sterren kwamen op aan het firmament. Zij flonkerden het meisje tegen en schenen haar troostend toe te lonken uit haar reine sfeer. En daar ginds in die groote witte wolk, die van achter de heuvelen kwam aandrijven, was het Marjorie op eens, als zag zij de gestalte harer moeder, die haar naderde. Zij vouwde de handen en groote brandende tranen droppelden neder. Zij zonk op haar knieën, legde het hoofd op de vensterbank en schreide, schreide, alsof haar het hart zou breken. Heel de wereld scheen ledig, omdat haar kinderhart zoo ledig zich gevoelde bij het gemis van haar moeder.

Zoo ging voor de bewoners van „het landhuis” de avond voorbij en maakte plaats voor een stillen, geruischloozen nacht.

HOOFDSTUK VII.

Binnen de schoolmuren.

Dokter Witsen had weten te bewerken, dat Marjorie naar een „christelijke” inrichting zou gaan.

De gewichtige Maandag, door de kleine met gemengde gewaarwordingen tegemoet gezien, brak spoedig aan. Het speet Marjorie, dat zij het huis en den tuin met de dienstboden, die allen goed voor haar waren geweest, verlaten moest en tegelijkertijd was zij nieuwsgierig naar de nieuwe wereld, die zij tegemoet ging, wat haar daarin wachtte.

Des Zondagsavonds nam zij afscheid van den dokter. Hij had haar dit zelf gevraagd. Op grootvaderlijke wijze onderhield hij zich met haar over de verandering, die haar te wachten stond. De dorpelingen, die het nieuws ook al wisten, spraken haar onderweg vriendelijk toe en menige moeder blikte haar meewarig na. De meeningen waren echter verschillend. Sommigen vonden het een geluk voor Marjorie, dat zij nu ook eens vriendinnetjes van haar eigen leeftijd hebben zou; de onderwijzeressen, meende men, zouden wel heel goed zijn voor zulk een moederloos kind. Anderen

daarentegen beklagden haar. Thuis genoot zij immers allerlei voorrechten, waarvan zij in den vreemde verstoken zou zijn. Dat rondloopen in den tuin, dat uren lang zitten droomen in het priëel onder den treuresch zou nu een einde nemen. Zij zou zich nu aan tucht, aan orde en regel moeten gewennen. En dat zou haar niet gemakkelijk vallen. De moeders, die zelf dochtertjes van Marjorie's leeftijd hadden, hoopten maar, dat haar kinderen voor zoiets bewaard mochten blijven.

De jeugdige bewoners van „het kasteel” hadden ook afscheid van Marjorie genomen. Toen zij van haar bezoek bij dokter Witsen huiswaarts keerde, ontmoette zij Arthur, die op weg was naar het dorp. Hij wist, dat zij morgen reeds naar school zou gaan en wilde haar vóór dien tijd nog eens alleen spreken.

„Je zult immers altijd aan mij blijven denken, nietwaar, Marjorie?” vroeg hij. „Nu je naar school gaat en wij je niet meer zoo telkens zullen zien, nu vraag ik je dit, omdat ik zoo-veel van je houd. Als ik eenmaal een man ben, wil ik veel voor je doen en zal ik je altijd beschermen.”

En nu was de Maandag gekomen en ging zij met haar vader op reis. Het was een tamelijke afstand, dien zij afleggen moesten. De sneltrein voerde hen langs uitgestrekte weilanden, langs bosschen, steden en dorpen, tot-

dat zij eindelijk aan de plaats van hun bestemming aangekomen waren. Een rijtuig bracht hen eindelijk geheel, waar zij wezen wilden.

En daar was nu de school, gelegen op een wijde vlakte, van boomen en weilanden omringd, een half uur gaans van het welvarende Werkenburg. 't Was Marjorie, toen zij met haar vader het groote ijzeren hek doorreed, hetwelk den tuin afsloot, alsof zij nu altijd hier moest blijven en „het landhuis” te Bloeiwijk, het huis harer moeder, nooit weer zien zou. Het was een groot gebouw, de school; de muren hoog opgetrokken, met voor het meerendeel in lood gevatte glazen, waarvoor de gordijnen stijf neerhingen, alsof het den bewoonsters streng verboden was ook maar een enkelen blik naar buiten te werpen. De uitgestrekte tuin bevatte fraaie boomgroepen.

De heer Van Welderen had gedurende de reis weinig met zijn kind gesproken. Terwijl Marjorie haar blik liet weiden over de akkers en de velden, had hij onder het rooken eener sigaar de krant zitten lezen of de papieren in zijn portefeuille doorgezien. Nu, eindelijk, schonk hij haar zijn volle aandacht, terwijl zij de breede stoep opgingen, die naar de hoofdeur leidde.

„Ik hoop, dat je je hier thuis zult gevoelen, Marjorie,” zei hij niet onvriendelijk. „Er zijn hier meisjes van je eigen leeftijd en stand;

het zal hier veel gezelliger zijn dan thuis, denk je ook niet?"

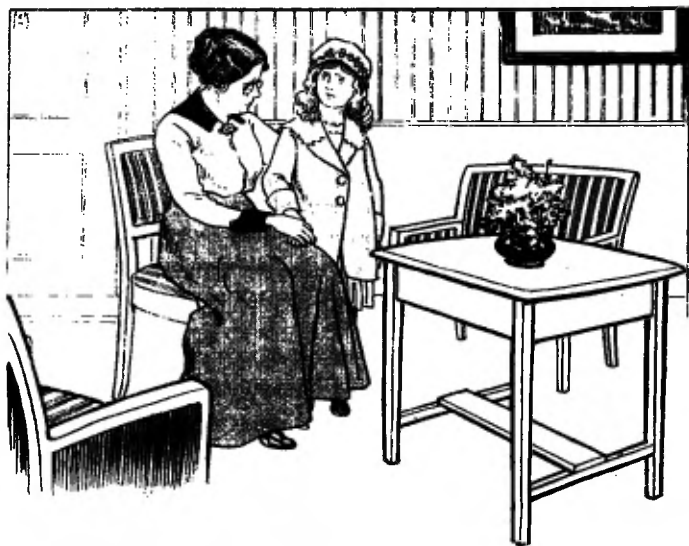
Marjorie zei, dat zij het ook dacht, hoewel haar hartje heftig klopte en zij een gevoel had, alsof haar de keel werd toegedrukt. Wat zou die groote zware deur voor haar verborgen houden? De schel, die een harden, dreigenden klank had, deed haar schrikken. Het duurde echter maar even, of de deur werd geopend door een vrouw van middelbaren leeftijd in dienstbodengewaad. Na eenige plichtplegingen geleidde deze den voornamen bezoeker naar de ontvangkamer, een hoogst eenvoudig, doch keurig gemeubeld vertrek, waar weldra de directrice der school, een grijzende dame in stemmig zwart gekleed, hem welkom heette. Zij onderhield zich eenigen tijd op bijna fluissterenden toon met hem en nam daarop Marjorie als haar nieuwe leerlinge van hem over.

„En u wenscht zeker, dat Marjorie met de vacanties thuiskomt?"

„Dat is een punt van latere overweging," antwoordde de heer Van Welderen koel. „We zullen eerst eens afwachten, of u tegen dien tijd over haar vorderingen en gedrag tevreden kunt zijn."

Het gelaat der dame teekende bevreemding. Andere vaders verlieten immers hun kinderen nooit anders dan met de troostende verzekering, dat zij in de vacanties thuis mochten

komen. Doch haar bevreemding werd nog grooter, toen zij zag, hoe koud het afscheid was tusschen dezen vader en zijn eenig kind. Hij gaf haar slechts een vluchtigen kus en Marjorie klemde zich niet aan hem vast, noch strengelde haar armen om zijn hals, zooals de meeste kinderen deden, wanneer het er op

aankwam. Het leek veel meer, of het een verademing voor haar was, toen de groote zware deur zich achter hem sloot en hij haar alleen liet blijven. Medelijdend streelde de directrice haar lange haren, waarna zij met eenige vriendelijke woorden haar medenam naar de leerzaal, waar zich de kring van meisjes be-

vond, in wier midden Marjorie voortaan haar plaats zou vinden.

Achter en binnen vreemde schoolmuren was zij verzeild geraakt en het kwam Marjorie voor, toen zij de lange gang door- en de breede trap opging met al die deuren aan weerskanten op de portalen, alsof zij in een gevangenis terechtgekomen was, waarin zij levenslang zou opgesloten zijn.

HOOFDSTUK VIII.

Een nieuw begin.

Marjorie gevoelde zich in het eerst erg onbehaaglijk in haar nieuw verblijf tusschen al die vreemde gezichten. Er waren er onder de meisjes, die haar op het eerste oog geducht afstootten; anderen wekten haar vertrouwen op, terwijl zij ook door enkelen zich bepaald voelde aangetrokken. De directrice had haar, na de eerste kennismaking met de meisjes, dadelijk haar eigen slaapvertrek aangewezen, 'twelk zij deelen zou met twee andere leerlingen. Het was een tamelijk kaal vertrek met een houten vloer en hooge ramen, die, wanneer men op een stoel ging staan, uitzicht gaven op den tuin. Er stonden drie ledikanten

met het hoofdeinde tegen een der binnenmuren geschoven. Naast ieder ledikant stond een stoel en tegen elk der ledige muren een waschtafel met een spiegeltje er boven. Midden in de kamer stond een kleine vierkante tafel. De beide andere meisjes hadden boven hare bedden teekeningen en portretjes opgehangen, wat aan het geheel eenige gezelligheid gaf, maar boven Marjorie's bed was de witte muur nog kaal en leeg. Schuchter vroeg zij aan de directrice, of het portret van haar moeder al aangekomen was, hetwelk haar vader beloofd had op te zenden. O, als zij moeders lief gezicht maar had om naar te kijken in dit vreemde huis, dan zou het er haar zoo vreemd niet meer zijn. Maar neen, het was er nog niet.

Doch toen Marjorie voor het eerst haar nieuwe slaapvertrek opzocht tegelijk met de beide andere meisjes, toen — o welk een verrassing — hing daar moeders portret juist zooals thuis. De tranen sprongen haar in de oogen. Zij had er wel beide armen om heen willen slaan en vurige kussen willen drukken op dat geliefde gelaat. Maar de aanwezigheid der beide anderen hield haar hiervan terug.

De twee meisjes, met wie zij haar kamer deelde, waren beiden ouder dan zij. Flora Lindau, een brunette, had reeds haar veertienden verjaardag gevierd en Ellen Gray, een Engelsche, wier vader in Indië vertoefde, zou weldra

dertien worden. Flora was een groot, knap meisje met eenigszins brutaal uiterlijk en vrije manieren. Ellen daarentegen was bedachtzaam, stil en zacht van aard. Zij was jegens alle meisjes even vriendelijk, doch had zich bij niemand in het bijzonder aangesloten. De wetenschap evenwel, dat Marjorie evenals zij geen moeder meer bezat, had aanstonds haar medegevoel voor deze opgewekt. De directrice had dan ook met voorbedachten rade deze twee bij elkander gebracht. Zij hoopte, dat ze vriendinnetjes zouden worden.

Ellen's naaste familie woonde in Engeland, doch zij bezat een tante in Holland, de eenige zuster haars vaders, welke van dezen had weten te verkrijgen, dat hij zijn eenige dochter, want Ellen had ook nog twee broers, in Holland op kostschool deed.

't Was met een gevoel van verlatenheid, dat Marjorie dien eersten avond in haar nieuwe omgeving naar bed ging. In haar lang wit nachtgewaad knielde zij neder voor het ledikant om in stilte haar avondgebedje op te zeggen, eenige van buiten geleerde woorden, die voorheen geen beteekenis voor haar hadden, maar nu uitdrukking gaven aan wat er omging in haar hart.

De beide andere meisjes hielden zich stil, zoolang Marjorie bad. Toen deze van haar knieën oprees, zag zij Ellen gereed haar voor-

beeld na te volgen. Doch het viel haar op, dat Flora, zoodra zij zich had uitgetkleed, in bed stapte en de dekens over zich heen haalde. Zelfs voegde zij even later Ellen toe: „Ik wensch je goeden nacht en ik hoop, dat je lekker slapen zult na dat vroom gedoe.”

Verwonderd hoorde Marjorie die woorden aan.

„Welterusten, Flora,” antwoordde Ellen bedaard. „Ik betwijfel, of je wel een goeden nacht zult hebben, als je geen bescherming hebt gevraagd van God. Hoe kun je verwachten, dat er over je gewaakt zal worden, wanneer je spot met het gebed?”

„O jij lief, klein, vroom preekstertje!” riep Flora uit, „ik geloof dat je het goed meent, maar ik zie er de noodzakelijkheid niet van in, elken avond knielend te bidden.”

„Dat komt, Flora,” zei Ellen zachtmoedig, „omdat je geen behoefte gevoelt aan Gods bescherming.”

„Dat kan wel zijn,” zei Flora met een lang gerekt gegeeuw, „maar jij zult mij nooit tot jouw opvatting overhalen.”

„Dat denk je nu eenmaal,” hield Ellen dapper vol. „Maar Flora, als je eens wist, welk een troost het geeft te denken en te gelooven, dat God ons hoort, en liefheeft, en over ons waakt in den donkeren nacht!”

„Misschien wel,” weerde Flora af, „doch ik

kan het nu eenmaal niet helpen, dat ik aan dat alles niet geloof."

Marjorie had met open ooren toegeluisterd en met groote oogen Flora aangestaard, die zulke slechte dingen zeggen durfde; want dat alles, wat Flora ontkende, dat geloofde immers dokter Witsen ook, en haar moeder had het ook geloofd.

Flora was in haar kussen gezonken, had het gezicht van Ellen afgekeerd en trok zich de dekens over de ooren. Dit was voor Ellen het teeken, dat het gesprek voor dezen keer ten einde was.

„Goeden nacht, Marjorie," zei ze dus vriendelijk tot haar nieuwe slaapkameraad, „ik hoop, dat je morgen al een beetje gewend zult zijn. Als de eerste nacht maar voorbij is, dan is het ergste achter den rug."

Ellen sliep terstond in en ook uit Flora's ledikant klonk spoedig de geregelde ademhaling eener slapende. Maar Marjorie werd nog lang wakker gehouden door allerlei nieuwe indrukken, die zij zoo spoedig niet verwerken kon. Eindelijk echter ontfermde de slaap zich ook over haar.

HOOFDSTUK IX.

Het eerste zaad gestrooid.

Marjorie begon langzamerhand aan het schoolleven te wennen. In den aanvang kostte het haar weliswaar groote moeite al die strenge regels na te komen, doch in vereeniging met haar medescholieren raakte zij daar toch vrij spoedig aan gewoon.

Flora Lindau was de toongeeffster op school. Marjorie merkte al spoedig, dat de meeste meisjes zich geheel naar haar schikten. Zelfs de secundante hield rekening met wat zij wenschte en dacht. Als kind van ongeloovige ouders zonder God en godsdienst grootgebracht, was zij op deze „christelijke” inrichting geplaatst, niet omdat zij christelijk, maar omdat het onderwijs er goed was. Het moest Flora wel vreemd voorkomen, dat er menschen waren, die in hun leven rekening hielden met een God, die alwetend, almachtig en alomtegenwoordig is. Maar daarom had zij er nog niet mee behoeven te spotten.

Ellen Gray daarentegen had een vrome moeder gehad, die haar, toen zij nog zeer jong was, de knieën had leeren buigen. En later,

toen die godvreezende moeder was heengegaan naar dat oord, waar het gebed aanbedding wordt, had Ellen zelf behoefte gevoeld aan gemeenschapsoefening met Hem, naar wien haar moeder nog in haar stervensure haar had heengewezen. Kort daarna was zij hier op school gekomen. In den eersten tijd had ook zij zich erg vreemd gevoeld onder al die meisjes; want zij was geen kind dat zich spoedig gaf. Maar wanneer zij verdriet had, wist Ellen van die stille plekjes te vinden, waar zij haar tranen uitschreide aan het liefdehart van haar Hemelschen Vader.

Al de medeleerlingen bezaten nog haar beide ouders, alleen Ellen en Marjorie waren moederloos. En had van het begin af Ellen zich tot Marjorie aangetrokken gevoeld, met Marjorie was dit wederkeerig het geval. Ellen's stille natuur en zacht karakter oefenden, zonder dat zij er zich bewust van was, invloed op Marjorie uit en steeds meer zocht deze haar gezelschap. Zoo ontstond van lieverlede een hechte vriendschapsband tusschen deze beiden. In haar vrije uurtjes, wanneer zij samen in den tuin wandelden, spraken zij meermalen over de moeders, die zij verloren hadden. Ellen had de hare langer gekend dan Marjorie en herinnerde zich menig woord en gebed, waarnaar haar vriendinnetje luisterde met een hongerig hart, terwijl zij bedacht, dat ook

haar moeder misschien tot haar zou gesproken hebben in denzelfden geest.

„Zie je, Marjorie,” zei Ellen op zekeren dag, toen zij vertrouwelijk bij elkander zaten op een afgezonderd plekje in den tuin, „het is toch zulk een troost, te weten, dat God altijd nabij is, wáár wij ook zijn, en dat wij te allen tijde tot Hem kunnen spreken en Hem alles mogen zeggen. De Heere Jezus heeft zelf gezegd: Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden. Mama sprak dikwijls over dien tekst. Zij zeide dan, hoe heerlijk het was dat de Heiland die woorden gesproken heeft, omdat wij nu nooit bevreesd behoeven te zijn, dat wij zullen worden afgewezen, wanneer wij met onze zorgen en ons verdriet tot God gaan. En dan is het ook zulk een heerlijke gedachte, dat wanneer wij met God gemeenschap oefenen, wij des te dichter bij onze ontslapenen zijn, die zich bij Hem bevinden. Dikwijls heb ik dan het gevoel, alsof moeder mij meer nabij is.”

„Ik wilde,” betuigde Marjorie hierop, „dat ik ook zoo kon denken en gevoelen. Maar ik heb nooit iets anders leeren bidden dan wat de kindermid mij vóórzei. Misschien zou mama het mij hebben geleerd, doch ik was nog zoo klein, toen zij stierf.”

„Maar Marjorie,” trachtte Ellen haar te

troosten, terwijl zij haar arm om den hals van haar vriendinnetje legde, „het is wel jammer, dat je je zoo weinig van je lieve moeder herinneren kunt, doch dit is toch zeker, dat ze je heel, heel lief heeft gehad. En nog zekerder is het, dat de Heere Jezus ons oneindig méér heeft liefgehad, toen Hij Zijn leven voor ons gaf en voor ons stierf aan het kruis, opdat wij eenmaal in den Hemel zouden komen. Ik vind het zoo heerlijk, dat onze Heiland daarboven leeft en dat Hij hier met ons is én altijd bij ons blijft.”

Zoo sprak Ellen dan en haar woorden, in kinderlijken eenvoud gesproken, vielen in Marjorie's hart als zaadkorrels in een omgeploegden bodem. Ellen bezat een bijbeltje, waarin zij dikwijls las, wanneer zij zich onbespied waande. Maar nu las zij ook dikwijls Marjorie daaruit voor, en samen spraken zij dan over het gelezene. Zoo werd al meer en meer het goede zaad gestrooid in Marjorie's hart.

HOOFDSTUK X.

Nieuwe banden.

Een jaar was verlopen sinds Marjorie's aankomst op school. Zij had in dien tijd zeer weinig van haar vader gehoord. Een paar maal slechts had zij een brief ontvangen, heel kort van inhoud en niet overvloeiende van hartelijkheid. De heer Van Welderen hoopte, dat zijn kind het wèl maakte, goed leerde en nauwgezet haar plicht vervulde. En met zeer veel inspanning was het haar gelukt een antwoord samen te stellen, dat haar een weinig bevredigen kon. Ook de dienstboden hadden af en toe geschreven, dat het thuis nog alles bij het oude was en dat haar vader veel reisde. En Jozef, de tuinman, had haar een keer een mandje met vruchten gestuurd en een brief daarbij, dien zij haast niet ontcijferen kon. Toch had het haar goed gedaan, dat er zoo aan haar werd gedacht. De vruchten deelde zij met Ellen en met Flora, welke laatste haar op school zoo'n beetje in bescherming nam.

Marjorie's schuwe verlegenheid trok Flora aan en deze verwaardigde zich haar steeds meerdere opmerkzaamheid te betoonen. Daardoor was Marjorie ook gestegen in de schatting

van de andere meisjes. Ellen was echter uitsluitend haar vriendinnetje.

Nu zij zich langzamerhand op school zoo goed als thuis gevoelde, deed Marjorie uitstekend haar best met leeren, zoodat de directrice en mejuffrouw Muller, de secondante, uitstekend over haar tevreden waren. Zelfs de dienstboden waren haar genegen.

Op zekeren dag wachtte Marjorie groot nieuws. Zij werd verzocht in de kamer van de directrice te komen. Toen zij aan dien oproep voldeed, vond zij deze dame op de canapé gezeten met een geopenden brief in de hand.

„Kom hier eens even bij mij zitten, Marjorie,” zei de directrice vriendelijk, terwijl zij haar een plaatsje naast zich wees. „Ik heb hier een brief van je vader, kindje, waarin hij je groot nieuws laat weten. Je zult weer een moeder krijgen.”

Een donkerroode blos bedekte Marjorie's gelaat.

„Een moeder krijgen?” herhaalde zij verwonderd.

„Je schrikt er toch niet van, kindje?” vroeg de directrice, Marjorie opletterend aanziende.

„Maar ik heb een moeder,” antwoordde de kleine, „ik heb geen andere moeder nodig.”

„Je lieve moeder is je toch door den dood ontnomen, nietwaar? Al leeft zij nog in je herinnering en al staat haar beeld nog gedurig

voor je oogen, toch mis je haar persoonlijke omgang, haar liefde en zorg, is het niet? Nu heeft je vader goedgevonden, die ledige plaats weer aan te vullen en hij vertrouwt, dat zijn dochter aan haar tweede moeder de achting en de liefde schenken zal, waarop zij in het vervolg recht heeft. Je bent nu weliswaar nog jong, over eenigen tijd word je pas twaalf jaar; maar eens komt er een tijd, dat je volwassen zult zijn."

Marjorie staarde nadenkend voor zich uit.

„Je vader is van plan, binnenkort met zijn aanstaande vrouw je een bezoek te komen brengen; dan zul je dus voor het eerst je nieuwe moeder zien."

Marjorie's hart begon sneller te kloppen. Zij zou „moeder" moeten zeggen tegen een vreemde vrouw, die haar moeder niet was en voor wie zij nooit, neen nooit eenige liefde zou kunnen gevoelen? Mama, haar eigen lieve mama, al was zij dan ook gestorven, dood was zij niet voor haar lieveling die ze in deze koude wereld achter had moeten laten.

„Nu moet je er je op voorbereiden," ging de directrice voort, „vriendelijk en hartelijk te zijn, wanneer je vader hier komt met de vreemde dame. Zul je er aan denken, Marjorie?"

Onderzoekend keek de directrice in de wijdgeopende blauwe oogen van het kind, hetwelk

zelfs zij niet begreep. Wat wilde de vreemde gloed, die in die oogen schitterde?

Zoodra Marjorie de kamer verlaten had, snelde zij naar boven naar haar slaapvertrek.

't Was er stil. Niemand bevond zich daar op dezen tijd van den dag. Slechts een kleine musch zat voor het venster te tjilpen in het kozijn. Marjorie wierp zich op de knieën voor haar ledikant, drukte haar gelaat in de opgeheven handen en staarde met brandende oogen naar de beeltenis harer overleden moeder.

„Mama, lieve mama!” snikte zij zacht, terwijl groote tranen neerdruppelden op haar beddesprei, „ach, was u toch maar bij uw kindje gebleven. Ik zal nooit „moeder” kunnen zeggen tegen de vreemde vrouw, die mijn moeder niet is. Nooit zal zij bij mij uw plaats innemen. Ik blijf u trouw. Uw Marjorie zal niemand anders liefhebben. Ik zal altijd aan u denken, nacht en dag. En — o lieve Heer!” en Marjorie's klacht ging over in een gebed, „laat mij spoedig naar mijn eigen moedertje gaan. Het wordt alles nog veel akeliger dan het al was. Papa houdt niet van me en ik heb niemand op de geheele wereld, die mij liefheeft dan Ellen en ouden Jozef, den tuinman.”

Toen begroef Marjorie snikkend haar gelaat in het bed en schreide haar droefheid uit. Háár vader had haar wel nooit eenige vader-

liefde betoond, maar toch had zij altijd een gevoel gehad, alsof hij niemand anders bezat dan haar en nu was daar een vreemde vrouw gekomen, die zich tusschen hen had ingedrongen. In haar hevige gemoedsbeweging

had zij de voetstappen niet gehoord, die over het portaal dichterbij gekomen waren en zij schrikte niet weinig, toen er onverwachts een hand op haar hoofd werd gelegd. Het was Flora, die met een meewarigen blik op haar neerzag.

„Marjorie, waarom ben je zoo bedroefd?” vroeg zij hartelijk, het betraande gezicht tot zich opheffende en haar haren streelende.

Flora was in den laatsten tijd sterk gegroeid. Zij had nu den leeftijd van zestien jaar bereikt en zou binnen enkele maanden de school verlaten om in de ouderlijke woning weer te keeren. Een gevoel van deernis had haar vervuld bij het aanschouwen van Marjorie's droefheid, waarvan zij de oorzaak niet wist. Toen het kind die vertelde, luisterde zij aandachtig toe. Zij ging op den rand van haar bed zitten en trok Marjorie naar zich toe.

„Arme kleine, nu begrijp ik het best,” trachtte zij te troosten. „Maar je moet daar niet om schreien; wie weet, hoe goed het voor je is, dat je weer een moeder krijgt. Misschien krijg je nog wel broertjes en zusjes ook; dan ben je heelemaal niet meer alleen.”

„Ik wou toch veel liever geen moeder hebben,” zuchtte Marjorie. „En ik zal ook nooit „moeder” tegen haar zeggen, nooit! Het zal natuurlijk een groote vrouw zijn met een harde stem en hoewel ik nog heel klein was, toen mama stierf, weet ik me toch heel goed te herinneren, dat moeder zacht en lief, en o zoo mooi was. Net een heilige, zooals oude Jozef altijd zegt.”

„Als je het je zóó erg voorstelt, zal het licht nog wel wat meevallen,” merkte Flora verstan-

dig op. „Ik ben nieuwsgierig, hoe zij er uitziet. Je hebt immers gezegd, dat ze hier komen? Als ik haar maar eenmaal gezien heb, zal ik je precies mijn meening zeggen; want de eerste indrukken, die ik krijg van iemand, zijn gewoonlijk juist. Misschien dat haar gezicht reeds een aanbeveling van haar karakter is. — Droog nu je tranen eens en zeg niet altijd, dat je zoo alleen bent; Ellen is immers je vriendinnetje en ik houd ook heel veel van je. Als je mij in later jaren eens noodig mocht hebben, zul je altijd een beroep kunnen doen op de vriendschapsbanden, hier op school tusschen ons gelegd.”

HOOFDSTUK XI.

Weder thuis.

Marjorie was nu drie jaar op school geweest. Haar vader had kort na de aankondiging van zijn bezoek zijn aanstaande echtgenoot aan zijn dochtertje voorgesteld en Flora had inderdaad een gunstigen indruk van de nieuwe mevrouw Van Welderen gekregen. Zij was volstrekt niet, wat Marjorie had gevreesd, een vrouw met een harde stem en een terugstootend uiterlijk. Integendeel. Hoewel groot en

flink van gestalte, bezat zij een aangename stem en een vriendelijk gelaat met zachtdoorringende oogen. Onberispelijk gekleed, bleek uit geheel haar optreden, dat zij gewoon was in de wereld te verkeeren. Alvorens Marjorie een kus op het voorhoofd te drukken, had zij deze met ongekunstelde bewondering opgenomen. Was dit het kind, waarvan Van Welderen had gezegd, dat er in het geheel geen gloed of leven in zat en dat hij ze maar op school had gedaan, omdat hij thuis niets aan haar had! Dat aanvallig wezen met het zachtglanzende haar en de diepblauwe oogen, waar een wereld van onuitgesproken begeerten en een hongerend verlangen naar liefde haar uit tegenblikte, — het kwam haar onbegrijpelijk voor, hoe de vader voor zooveel opbloeiende schoonheid geen oog had gehad. En toch had zij met eigen oogen gezien, hoe koel ook nu weer de ontmoeting tusschen die beiden was geweest.

In al deze drie jaren was Marjorie niet een enkele maal met vakantie thuis geweest. Andere meisjes gingen naar huis, maar Marjorie's vader moest toevallig altijd op reis, als de vakantie kwam en dan vroeg hij aan de directrice, naar een geschikte verblijfplaats voor zijn dochter om te zien. Dus was Marjorie steeds òf bij vreemden en pension geweest, òf op school bij de dienstboden ge-

bleven om daar haar eigen vermaak te zoeken. Doch de nieuwe mevrouw Van Welderen had er op gestaan, dat het kind ditmaal thuis zou komen en zij had van haar man weten gedaan te krijgen, dat hij daar zijn toestemming toe gaf. En Marjorie verlangde ook naar huis, want haar vader had haar bericht dat zij een broertje had gekregen.

Daar mevrouw bij het kleintje moest blijven en mijnheer afwezig was, deed Marjorie, die nu dertien jaar was, de reis geheel alleen. Oude Jozef, die haar van den trein haalde, was opgetogen van blijdschap en werd niet verzadigd van haar aan te zien. Hij vertelde haar, dat zij nu sprekend op haar moeder geleeke en zij herinnerde zich, hoe hij deze bewonderd had.

't Bevreemde Marjorie wel, dat zij door Jozef werd afgehaald. Zij had gehoopt, haar nieuwe mama aan het station te zien, maar mevrouw was thuisgebleven en wachtte haar met broertje op in den tuin. Hoe klopte haar het hart in de keel, toen zij „het landhuis” naderde. Zou er veel veranderd zijn? Zouden de menschen haar nog kennen? Gelukkig, daar stond nog haar dierbaar mijmerhutje met de zodenbank en dáár de groote bruine beuk, waarin zij ontelbare malen haar naam had pogen te snijden. En dáár waren de zonnebloemen, die zij van ouden Jozef zelf had

mogen zaaien en de donkerroode pioenen, waar zij zooveel van hield. Maar wat zag zij in de verte, ginds tusschen die boomen door? Onder een neerhangenden eschdoorn zat, in het lichtblauw, haar moeder in een lagen schommelstoel, met aan haar voeten een grooten Sint-Bernard, en op haar schoot in een wolk van witte kant iets dat zich bewoog.

Mevrouw Van Welderen had haar reeds zien komen en wenkte haar naderbij, terwijl zij een poging deed om op te staan. Dichterbijgekomen, zag Marjorie een heel klein handje omhoog steken, dat door de moeder gegrepen en aan haar lippen werd gedrukt, terwijl zij de naderende glimlachend bleef wenken.

„Welkom thuis, Marjorie!” riep zij haar stiefdochttertje toe, „blij, dat je gekomen bent. En kijk eens, kleine Charlie is ook blij; hij steekt zijn handje al naar je uit. Kom hier, lieve, en geef je broertje en mij een kus.”

Sprakeloos zag Marjorie op het kleine rose wezentje neer. Toen boog ze zich er over heen en raakte heel voorzichtig met haar frissche lippen het fijne gezichtje aan. De moeder merkte dit alles met belangstelling op.

„Je zult hem liefhebben, nietwaar?” vroeg zij smeekend, het kleine kopje streelende, dat op haar arm rustte. „Daarom stond ik er zoo op, dat je in de vacantie thuis zou komen;

nu kun je met broertje vriendschap sluiten. Hier, neem hem maar eens in je armen."

Marjorie voelde zich op eens een echt moedertje worden. Voorzichtig, zonder eenige schuwheid, nam zij den kleinen vent in haar armen en drukte hem aan haar hart.

Zoo won mevrouw Van Welderen de genegenheid van haar stiefkind. Marjorie's vader daarentegen vond haar wel groot geworden, maar nog even teruggetrokken als steeds. En zoo was zij inderdaad tegenover hem, maar niet tegenover degenen, die haar beter kenden en haar met liefde tegemoet traden.

De dienstboden in de keuken waren zoo hartelijk, als Marjorie haast niet had durven hopen. Oude Mietje had ter eere van haar thuiskomst een heerlijke appeltaart gebakken, voor welk meesterstuk zij den lof inoogstte van mevrouw; en Jozef bracht voor haar de mooiste perziken binnen. Doch er was niemand, die haar met zooveel warme liefde tegemoet kwam als dokter Witsen, die nog altijd een trouw bezoeker van „het landhuis" was. De tranen kwamen hem in de oogen, toen hij haar zijn beide handen toestak. Zij moest hem vooral in zijn eigen huis een bezoek komen brengen; de mooiste rozen uit zijn tuin zouden dan voor haar zijn.

Toen Marjorie dien eersten avond na een afwezigheid van drie jaren zich weder in haar

eigen slaapkamer naar bed zou begeven, viel haar oog terstond op de ledige plaats, waar het portret van haar moeder had gehangen en onwillekeurig moest zij denken aan haar tweede moeder die toch ook goed voor haar was, al nam zij niet de eerste plaats in haar hart in. En toen zij nederknielde voor haar avondgebed, toen was dit niet meer een narevelen van voorgezegde woorden, maar een wezenlijke uitstorting van wat er leefde in haar hart. Zij kon nu ook danken, dat God het zoo goed met haar had gemaakt. Zij gevoelde zich thuis.

HOOFDSTUK XII.

Gelukkige dagen.

Het waren gelukkige dagen, die Marjorie in de ouderlijke woning doorbracht. Haar tweede moeder bleek geheel het tegendeel van wat haar ontstelde verbeelding haar aanvankelijk had doen gelooven. In plaats van haar achteruit te schuiven, deed zij juist al het mogelijke om het kind ook bij haar man in het gunstigste licht te stellen. Zij beijverde zich zooveel zij kon om Marjorie's goede eigenschappen te

prijzen. Haar bescheidenheid en stille, zachte manieren noemde zij deugden, terwijl haar man ze steeds als gebreken had beschouwd.

Met verwondering sloeg de heer Van Welderen zijn vrouw gade in den omgang met zijn dochter. Nu hij inderdaad een zoon bezat, viel het hem gemakkelijker het meisje te dulden dan voorheen. Haar steeds meer ontluikende schoonheid, waarop zijn vrouw niet naliet te wijzen, begon indruk op hem te maken, ofschoon hij het niet wilde laten merken.

„Ik vind het zonde en jammer, George,” zei mevrouw op zekeren avond tot hem, terwijl zij in den tuin wandelden, „dat je zoo weinig aandacht aan Marjorie schenkt; daarvoor is zij toch veel te lief en te mooi. Je zult eens zien, welk een mooi meisje zij wordt, en welk een eer je nog eenmaal met haar zult kunnen inleggen.”

De heer Van Welderen wierp een vluchtigen blik op zijn gade, waarna zijn oogen af dwaalden naar Marjorie, die op eenigen afstand in een kamperfoelielaantje zat te lezen. Het viel hem op, hoe schoon zij was.

„Ik beloofde Gita op haar sterfbed, dat het kind een goede opvoeding zou krijgen,” zeide hij nadenkend, „en ik ben van plan mijn belofte te houden.”

„Heeft Gita ook nog bepaalde verlangens

omtrent haar dochtertje uitgesproken?" vroeg mevrouw Van Welderen.

„Dat juist niet. Zij was toen reeds te zwak om veel te spreken. Wij hadden het samen nooit eerder daarover gehad," antwoordde de heer Van Welderen. „Ik geloof echter, dat Gita volkomen tevreden gesteld was met die verzekering."

„Zoo!" klonk het op afkeurenden toon uit mevrouws mond. „Ik voor mij, nu ik zelf moeder ben, zal met zulk een onbepaalde belofte omtrent de toekomst van mijn eigen kind zeer zeker niet tevreden zijn. Ik begrijp niet,

hoe Marjorie's moeder daarin heeft kunnen berusten."

„Gita had een zeer overgegeven aard," zeide de heer Van Welderen, terwijl hij in stilte een vergelijking maakte tusschen zijn eerste en zijn tweede vrouw. Hij begreep, dat deze de opvoeding van haar zoon zich niet uit de handen zou laten nemen. Maar dat was van later zorg. Als ze het nu over Marjorie maar eens konden blijven!

„Ik hoop," hernam mevrouw Van Welderen, „wanneer Marjorie van de kostschool komt, dat je haar dan geheel aan mijn leiding zult toevertrouwen. Het kind moet de wereld leeren kennen. Hier buiten is het op den duur niets voor haar. Zij moet naar de stad onder de menschen om zich te leeren bewegen in de kringen, waar zij thuisbehoort."

„Eer het zoover is, moeten er nog heel wat jaren verlopen," meende de heer Van Welderen tamelijk onverschillig.

Mevrouw was echter in haar hart overtuigd, dat haar echtgenoot de voltooiing van Marjorie's opvoeding aan haar zou overlaten en dit was haar voorloopig genoeg. Behalve haar belangstelling in de toekomst van het meisje had zij echter nog een andere reden, waarom zij zich zoo had laten gaan. Zij was geheel een vrouw van de wereld en het stille buitenleven verveelde haar al lang. Met voor Marjorie in

de bres te springen hoopte zij dus ook voor zichzelf te zorgen. Zij begon nu evenwel over iets anders te praten en bracht het gesprek op haar zoon, een onderwerp, hetwelk haar man nimmer verveelde. Er kwam nu zelfs een glimlach op zijn meestal stroef gelaat.

Mevrouw, die met haar gewone scherpzinnigheid dit onmiddellijk opmerkte, besloot van deze veranderde stemming partij te trekken ten gunste van Marjorie.

„Wordt het je niet te koud, daar zoo stil op die bank te zitten, Marry?” riep zij haar stiefdochtertje toe. „Kom liever hier en wandel wat met ons den tuin rond. De zon is weg en dan wordt het dadelijk kil onder de boomen.”

Op die vriendelijke noodiging stond Marjorie dadelijk op en naderde met vluggen stap de beide wandelaars, niet geheel zeker, of haar vader het wel goedvond. Maar de glimlach op zijn gelaat deed haar moed vatten. Mevrouw trok haar arm in den haren en zoo wandelden zij gedrieën voort.

„We zullen morgen met Charlie een rijtoer maken,” zei mevrouw Van Welderen vroolijk; „en wij rekenen daarbij op uw gezelschap, hoor papa,” liet zij er schertsend op volgen. „U mag ons niet teleurstellen, denk er om!”

De toezegging werd gegeven en het plan verder uitgewerkt.

„Neem je de kindermeid ook mee?” zei mijnheer en fronste de wenkbrauwen.

„In het geheel niet,” antwoordde mevrouw. „Marjorie is handig genoeg. Zij wil broertje wát graag op haar schoot houden, nietwaar lieve?”

Marjorie straalde van genoegen. Het vertrouwen, in haar gesteld, stemde haar tot dankbaarheid. Het was juist, wat zij behoefde.

Op deze wijze ging de geheele vakantie voorbij en waren het gelukkige dagen, die zij op „het landhuis” sleet.

HOOFDSTUK XIII.

De wereld in.

Vier jaren zijn weder voorbijgegaan. Marjorie is in dien tusschentijd voorgoed van de kostschool thuisgekomen. Mevrouw Van Welderen had van haar man gedaan weten te krijgen, dat de wintermaanden in de stad zouden worden doorgebracht, voornamelijk, gelijk zij beweerde, terwille van haar zoontje, dat meer vertier en afleiding noodig had dan het eentonige buitenleven hem verschaffen kon. En dan natuurlijk ook om Marjorie,

voor wie het tijd werd, dat zij in de wereld werd gebracht.

De kleine Charlie was tot een flinken, mooien jongen opgegroeid, de afgod van zijn vader, de bedorven lieveling van zijn moeder, de speelkameraad van Marjorie, door de dienstboden en de dorpelingen geprezen en gevleid. Al zijn wenschen werden ingewilligd, zoo mogelijk zelfs voorkomen. Hij bezat een schat van speelgoed, een kleinen levenden pony, fraaie vogels en al wat trotsche en toegeeflijke rijke ouders maar bedenken konden voor hun eenigen zoon, hun hoop voor de toekomst.

Was het te verwonderen, dat de kleine man, toen hij begon te begrijpen en wist te onderscheiden, al zeer spoedig zich zijn overmacht bewust werd en daarvan partij trok? Hij vertoonde al de nukken van een onverstandig opgevoed kind en was een echte dwingeland, die met zijn ouders en de dienstboden deed wat hij wilde. Er was er maar een, tegenover wie hij zich anders gedroeg en die hij niet tiranniseerde. Dat was zijn zuster Marjorie. Haar zachte, geduldige verdraagzaamheid was geheel iets anders dan de laffe, weeke toevendheid zijner ouders; dat gevoelde hij wel, al kon hij het niet zeggen. Waar zijn moeder hem na iedere booze bui met alles wat zij maar bedenken kon tevreden trachtte te stellen, deed Marjorie niets van dien aard.

Zij probeerde niet eens hem tegemoet te komen. Integendeel; bedroefd en zwijgend wendde zij zich af en liet hem aan zichzelf over, totdat hij weer bij haar kwam. Want ook dit kindhartje was een fijnbesnaard instrument, waaraan zuivere tonen konden worden ontlokt. En Marjorie verstond die kunst. Zij beriep zich altijd op zijn beter ik.

Charlie had bij al zijn gebreken een gevoelige natuur en was medelijdend van aard, wanneer men slechts de moeite nam, op zijn gemoed te werken. En dat deed Marjorie. Wanneer hij boos en doldriftig jegens haar geweest was, zoodat zij zich met tranen in de oogen van hem afwendde, kon hij menigmaal des avonds in zijn bedje liggen schreien en was hij niet tot slapen te krijgen, eer zij hem vergiffenis geschonken en hem goeden nacht gekust had.

Evenmin als Marjorie voorheen, kreeg Charlie een godsdienstige opvoeding. Mijnheer en mevrouw Van Welderen gingen nu en dan fatsoenshalve naar de kerk, maar in hun huiselijk leven werd men van godsdienst niet het minste gewaar. En als zij in de stad waren, werd er aan kerkgaan zelfs niet eens gedacht. De familie bewoonde daar een mooi huis in een van de deftigste wijken. Charlie genoot er van de mooie winkels, van de drukte op straat en van al de afwisseling, welke het stadsleven aanbiedt. Des avonds echter,

wanneer hij te bed gebracht was, werd hij overgelaten aan de dienstboden, omdat mevrouw Van Welderen het dan te druk had met Marjorie, wier „vorming” zij ter hand nam met een ernst, waarover haar man zich steeds opnieuw verbaasde. Hij besepte niet, hoezeer haar eigen hart uitging naar de wereldsche vermaken, die zij heette te bezoeken ter wille van zijn dochter.

Mevrouw Van Welderen was een indrukwekkende verschijning, die zich goed wist te kleeden, zoodat haar schoonheid op het voordeligst uitkwam. Zij hield hartstochtelijk veel van muziek, opera's, comedies en bals. Doch bij al haar wereldzin en wereldliefde was zij toch een goedhartige vrouw en Charlie's gevoelige natuur had deze van niemand vreemds.

En Marjorie? Hoe beviel háár die veranderde levenswijze? En hoe stond het met háár gemoedsleven? Zij had haar intrede in de wereld gedaan met zeer gemengde gevoelens. Eenerzijds door nieuwsgierigheid gedreven, besepte zij anderzijds, dat het leven, waartoe zij thans werd gebracht, niet overeenkwam met de woorden als deze: „Hebt de wereld niet lief, noch hetgeen in de wereld is; zoo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem,” en „Gij kunt niet God dienen en den Mammon.”

Zij onderhield geregeld briefwisseling met

Ellen, die van de kostschool naar Engeland was teruggekeerd. Wanneer zij aan deze schreef over haar tegenwoordige levenswijze, klonk er uit de antwoorden, die zij ontving, steeds een ernstige toon van angstig vreezen, dat zij door den maalstroom van deze wereld zou worden meegevoerd en afgetrokken van het koninkrijk Gods. Menigmaal voerde zij dan een zwaren strijd met zichzelf en langzamerhand begon zij een geopend oog te krijgen voor de holheid en de leegheid van al die wereldsche vermaken, terwijl haar hart behoefte had aan een hooger levensdoel. Bij al de hartelijkheid, die haar tweede moeder haar bewees, gevoelde Marjorie zich in de ouderlijke woning niet meer thuis. Haar eigen moeder was geen „vrouw van de wereld” geweest en ook zij wenschte met beslistheid een den Heer toegewijd leven te leiden. Zoo stond het met Marjorie bij haar intrede in de wereld.

HOOFDSTUK XIV.

Een onvoorziene ramp.

Zoo snelden weder een paar jaren daarheen en had Marjorie den leeftijd van twintig jaar bereikt. Het stond thans bij haar vast, dat zij den Heer wilde dienen.

De winter was voorbijgegaan en de lente deed haar intocht in het land. De familie Van Welderen betrok opnieuw „het landhuis.” Charlie, een stevige knaap van zeven jaar, nu flink uit de kluiten gewassen, jubelde het blijde voorjaar tegemoet als een jonge leeuwerik. Alles daarbuiten prijkte in lentedos en van den morgen tot den avond was Charlie met zijn mooien Sint-Bernard, dien zijn vader hem reeds bij zijn geboorte gegeven had, op pad of bereed hij, vergezeld van zijn moeder of Marjorie, zijn eigen kleinen pony onder de hoede van een rijknechtje.

Op zekeren dag echter had mevrouw Van Welderen bepaalde bezoeken af te leggen en vond zij het noodig Marjorie mee te nemen. De heer Van Welderen beloofde daarom, dat hij des middags met Charlie zou gaan paardrijden en dus steeg mevrouw op het vastgestelde uur met haar stiefdochter in het rijtuig, de koetsier legde de zweep over de paarden en voort ging het, het dorp door naar de omliggende plaatsen. Mira, Charlie's pony, stond reeds opgezadeld en men was bezig ook zijns vaders rijpaard op te tuigen, toen de heer Van Welderen onverwacht bezoek ontving van een zakenvriend. De beide heeren begaven zich naar de bibliotheek, nadat zijn vader aan Charlie de troostvolle verzekering had gedaan, dat hij zéér spoedig terug zou zijn om met

hem te gaan rijden. Maar daar het bezoek langer duurde dan Charlie's geduld verdragen kon, wilde hij, dat Tom, het rijknechtje, hem eens een eindje met Mira liet galoppeeren. Doch Tom, een nieuweling, eerst onlangs in dienst genomen, aarzelde aan dat verlangen te voldoen. Mijnheer had toch met nadruk geboden, dat hij met de paarden zou blijven wachten, totdat de bezoeker vertrokken was. Charlie kon zich echter met die opvatting niet vereenigen. Hij stond er op, dat Tom met hem het hek uitging. En toen deze dit niet deed, kreeg de kleine dwingeland een zijner driftbuien en gaf in zijn woede den armen jongen een slag met zijn rijzweep vlak in het gezicht. Half blind van pijn trachtte Tom hem de zweep te ontnemen, doch Charlie hield haar vast en wierp zich onder luid geschreeuw voorover op den grond. Op dit tumult verscheen de heer Van Welderen met een misnoegde uitdrukking voor het venster van de bibliotheek. Hij schoof het raam op en vroeg wat er gaande was.

„Ik wou, dat Tom vast een eindje met mij opreed,” riep Charlie boos, „het duurt zoo lang; waarom komt u niet, papa?”

Tom wilde zijn beklag indienen over de mishandeling, hem aangedaan, doch het gelukte hem niet zich verstaanbaar te maken. En de heer Van Welderen, wien deze drukte

niet aangenaam was, wyl zij hem hinderde in het onderhoud met zijn bezoeker, maakte er een eind aan door hem toe te roepen, dat hij dan maar een eindje met Charlie omstappen zou, als hij maar zorgde over een half uurtje weer bij het hek te zijn. Toen werd het raam weer dicht geschoven.

Woedend over den kleinen dwingeland, die zoo zijn zin wist door te drijven, hielp Tom Charlie in het zadel en nu stapte Mira, vroolijk hinnekend, met zijn kleinen berijder den weg op. Maar de onvriendelijke houding van Tom, zijn boos en stug stilzwijgen, prikkelde Charlie tot nieuwe baldadigheid en niet zoodra waren

zij uit het gezicht van het huis, of hij drukte zijn kleine voeten met kracht in Mira's flanken en schóót op eens vooruit, Tom achter zich latende. Deze trachtte het dartele paardje met zijn kleinen ruiter in te halen, doch hoe harder hij liep, hoe driftiger Charlie het vurige beestje aandreef, tot het in zulk een wilden galop voortrende, dat Tom het opgeven moest. Charlie's booze bui was echter nog niet uitgewoed. Hoe harder Mira draafde, hoe luider zijn berijder schreeuwde en tierde. Weldra waren paard en ruiter uit Tom's gezicht verdwenen en nu bleef de arme jongen geheel verbijsterd stilstaan. Wat moest hij doen? Naar het huis terugkeeren en zijn meester kennis geven van wat er gebeurd was? Maar dan haalde hij zich een ernstige berisping op den hals over zijn gebrek aan oplettendheid. Misschien was het nog maar het verstandigst, dat hij bleef, waar hij was. Mira kende den weg en zou uit zichzelf wel terugkomen. En Charlie wist, dat zijn vader op hem wachtte; hij vond het altijd zoo'n feest met dezen uit rijden te gaan. Zoo trachtte Tom zich te troosten en bleef uitkijken.

Maar al was Tom daar tot den volgenden morgen blijven wachten, nog zou hij Mira niet met Charlie terug hebben zien keeren. Het vurige dier holde voort in onbeteugelde vaart, totdat het ten laatste een dollen sprong nam, over uitstekende boomwortels struikelde,

viel en zijn berijder van zich afwierp, zoodat hij terecht kwam aan den rand van een diepe sloot, waar hij bewegingloos bleef liggen. Ook de pony deed geen moeite om weer op te staan.

Inmiddels zat de heer Van Welderen nog altijd met zijn zakenvriend in de bibliotheek over belangrijke onderwerpen te redeneeren, weinig vermoedende, welk een onvoorziene ramp hem getroffen had.

HOOFDSTUK XV.

De avond van denzelfden dag.

Groot was de opschudding in „het landhuis,” toen het gebeurde daar bekend werd. Nadat zijn bezoeker hem verlaten had, was de heer Van Welderen onmiddellijk naar den tuin gegaan en van daar naar den stal, echter zonder iemand te ontdekken. Wel had hij Tom permissie gegeven een eindje met Charlie om te stappen, maar hoe hij ook uitkeek, nergens werd hij iets van hem gewaar. Eindelijk ging hij den weg op met een vaag vermoeden, dat er iets niet in orde moest zijn. Weldra zag hij Tom staan, die nog altijd verbijsterd om zich heen keek, maar van Mira en van Charlie geen spoor. Tom, bleek en zenuwachtig, kon

geen woord uitbrengen, doch trachtte door gebaren kenbaar te maken in welke richting hij den kleinen ruiter het laatst had gezien. De heer Van Welderen vloog naar huis terug, wierp zich op zijn paard, dat nog altijd bij de staldeur vastgebonden stond en rende den weg op, totdat hij de plaats bereikte, waar zijn jongen lag, nog altijd zonder zich te bewegen, het gezicht tegen den grond gedrukt. De ontstelde vader sprong van het paard en trachtte den knaap voorzichtig op te lichten. Maar het hoofdje viel slap terug, de oogen waren gesloten en een lichte bloedstraal vloeide van onder de dikke krullende lokken langs het met een lijkkleur overtoegen gelaat, terwijl Charlie's handen eenige grashalmen omklemd hielden, aan welke hij zich in zijn val blijkbaar had willen vast grijpen. Vol ontzetting knielde de heer Van Welderen naast zijn kind neder, knoopte met bevende vingers zijn kleertjes los en legde zijn hand op het straks nog zoo regelmatig werkende hart. Gelukkig, het klopte nog! Toen begon hij te roepen: „Charlie, Charlie!” maar de knaap verstond hem niet.

Hij trachtte de oogleden op te lichten, maar de knaap ontwaakte niet. Nu nam hij een kloek besluit. Hij hief het kind op, liet het hoofdje tegen zijn schouder rusten en werkte zich voorzichtig te paard. Zoo snel als hij maar rijden durfde, reed hij naar huis,

steeds er op bedacht, het kind voor schokken te vrijwaren. Den ijlings toegeschoten bedienden riep hij toe: „De dokter, of hij sterft!” Men vloóg om den geneesheer en deze kwam dan ook terstond. Hij vond den jeugdigen lijder in zijn eigen bedje liggen en had na langdurige inspanning het geluk, de schijnbaar ontvloden levensgeesten weder op te wekken. „Maar nu moeten de voorschriften, die ik geef, ook stipt worden opgevolgd en dient er onafgebroken op den knaap te worden gepast,” waarschuwde dokter Witsen, toen hij zich gereedmaakte om weer elders hulp te bieden.

Toen mevrouw Van Welderen met Marjorie thuiskwam, vond zij haar woning in een klaaghuis verkeerd. Een half woord was voldoende om haar te doen beseffen, dat er iets ontzettends voorgevallen was. Zij ijde naar de ziekenkamer, en o, hoe geheel anders vond zij haar Charlie terug, dan zij hem dien middag verlaten had. Het hoofd verbonden, het gelaat strak en verwrongen, lag hij roerloos daar, een doode gelijk.

Tegen den avond kwam de dokter terug. Het nauwkeurig onderzoek, hetwelk hij thans instelde, deed hem vreezen, dat de kleine patient geheel zijn verder leven gebrekkig zou blijven. Hij schroomde echter, dit den diep bedroefden vader, die al zijn verwachting op

dezen zoon had gesteld, nu reeds mede te deelen en stelde voor, een professor over te laten komen om met hem in consult te treden. De heer Van Welderen vond dit dadelijk goed en verzocht den dokter onmiddellijk de daarvoor noodige maatregelen te nemen. Zoo wist dokter Witsen, die voor zichzelf de toekomst zeer donker inzag, bij zijn vriend de hoop nog levendig te houden.

Een paar uren na dit tweede bezoek van den dokter zat Marjorie naast het kleine bedje en beluisterde aandachtig de onregelmatige ademhaling van haar kleinen broer, terwijl mevrouw Van Welderen even naar haar man was gegaan, die in zijn kamer nederzat aan de diepste wanhoop ten prooi. Zij boog het hoofd over het schijnbaar slapende kind en deed geen moeite haar tranen te bedwingen. Wat was er nu over van den eens zoo schoonen knaap? De sierlijke krullen waren afgeknipt, een verband was in de plaats gekomen, de oogen waren weggezonden, de wangen en de lippen hadden alle kleur verloren.

Eensklaps sloeg Charlie de oogen op.

„Charlie, lieveling, ken je mij?” vroeg Marjorie verrast. Maar het kind gaf geen blijk van herkenning. Marjorie zank op de knieën en wrong in droefheid haar handen.

„O Heere Jezus, groote Geneesmeester,” smeekte zij, „heb deernis met dit kind. Gij

alleen zijt machtig hem te behouden. Kom, en leg uw heelende hand op zijn arm gewond hoofd en spreek uw Goddelijk woord van erbarming en mededoogen.”

Zoo bad zij voort en schreide, maar het zieke kind hoorde niet hetgeen zij bad. En terwijl zij worstelde om het behoud van haar broertje, rijpte in haar hart de begeerte om voorgoed te breken met het beuzelachtige bestaan, hetwelk zij tot dusver had geleid. Zij besloot voortaan te leven tot eer van God en van den Heiland, den naaste tot zegen en tot heil.

HOOFDSTUK XVI.

Toenadering.

In die oogenblikken, welke zij knielende naast haar lijdenden broer doorbracht en die haar later uren toeschenen, ging geheel haar vorig leven aan haar geest voorbij. Zij, het verwaarloosde kind, was lichamelijk en geestelijk voorspoedig opgegroeid, zonder dat haar vader er ook maar eenige acht op gaf en het andere kind, 'twelk hij verafgoodde en welks ontwikkeling hij met bewondering

had gadegeslagen, lag daar neder als een bloem, wier steel is geknakt. Waarom moest dat zoo zijn? Was het geen onrecht, dat haar vader haar had aangedaan? En hoe was hij daartoe gekomen? Was hij wellicht in haar teleurgesteld? Of was zij zelve oorzaak, dat de verhouding tusschen haar en haar vader niet deugde? Ja, dat zou het zijn. Reeds als kind had zij hem geen liefde betoond. Charlie had haar vader getiranniseerd, maar hij had hem ook geliefkoosd en de armen om zijn hals geslagen, en wanneer had zij dat ooit gedaan? Nooit was zij hem jubelend tegemoet gesnel, wanneer hij na lange afwezigheid weer thuiskwam. Nooit had zij den moed gehad om op zijn knie te springen, gelijk zij dit Charlie had zien doen, of de rimpels glad te strijken, die de zorgen in zijn voorhoofd hadden gegroefd. Was het dus wel wonder, dat zij niets voor hem was geweest? Ongetwijfeld was zij zelve de schuld geweest van de koele verhouding, die er tusschen hen bestond. Want nu zij volwassen was, nu duurde diezelfde verkeerde verhouding nog altijd voort. Haar vader leefde voor zijn vrouw en zijn zoon, maar niet voor haar. Haar komen en gaan liet hem volkomen onverschillig. Of zij dichtbij was of veraf, alles liet hem koud. Moest dit altijd zoo blijven, en dan door haar schuld? En terwijl de tranen overvloediger

vloeiden, boog zij in schuldbesef ootmoedig het hoofd.

Arme Marjorie! Zij kende de grondoorzaak niet van haar verdriet. Hoe zou zij ook? Zij wilde oprecht zijn jegens haar vader en daardoor werd zij hard jegens zichzelf, meenende dat het nu te laat was om alles weer goed te maken. Te laat! Maar was dit wel waar? Was er geen poging te wagen om het hart van haar vader te winnen? Wanneer zij eens trachtte toenadering te brengen tusschen hen beiden! Bij die gedachte begon haar hart onstuimig te kloppen. Zou zij het wagen? Nu wagen? Haar vader verkeerde in zulk een droevigen toestand, dat het haast niet was om aan te zien. Dat maakte haar nog onrustiger. Nu het denkbeeld eenmaal post had gevat, nam het haar geheel in beslag. „Ja,” zei zij, „vandaag wil ik er nog een begin mee maken. De kloof tusschen vader en mij moet worden overbrugd.”

Onwillekeurig wendde zich haar blik naar Charlie, die zich nog immer niet bewoog. De kleine koekoekklok, waarin het kind steeds zoo'n plezier had gehad, zoo dikwijls bij het slaan de vogel uit het deurtje kwam, sloeg halfnegen; maar Charlie nam er geen notitie van.

Behoedzaam werd de deur geopend en mevrouw Van Welderen kwam de kamer binnen.

Haar oogen waren rood geweend en haar gelaat stond strak.

„Er is niets met papa te beginnen,” fluisterde zij heesch; „’t is verschrikkelijk, in welk een toestand hij verkeert, nu die ramp hem getroffen heeft.” En zij wees op Charlie. „’t Eene oogenblik holt hij de kamer op en neer onder het uitspreken van de vreeselijkste woorden en het andere oogenblik zit hij onbeweeglijk als een steenen beeld, gevoelloos voor al wat ik tegen hem zeg. Ik heb zoo mijn best gedaan om hem wat op te beuren, maar alles is vergeefs. En om mijn verdriet bekommert hij zich niet. Hij denkt alleen maar aan zichzelf,” klaagde mevrouw Van Welderen met bitterheid. „Ik ben eindelijk maar weggegaan; ’t geeft toch niets, wát ik ook doe of zeg: Kom, Marjorie, laat mij je plaats bij het bedje maar innemen en ga jij je dan eens wat vertreden; je hebt daar al zoo lang gezeten. Je bent haast net zoo bleek als mijn arme jongen zelf. Mijn lieve, mooie jongen!” En snikkende viel mevrouw Van Welderen neder op den stoel, die naast het ledikantje stond. „Ik heb al zooveel met zijn vader te doen, dat ik niet weet, hoe ik hem er nog bij kan oppassen. Het beste zal zijn, dat er een verpleegster uit de stad voor hem komt.”

„Och, mama,” smeekte nu Marjorie, „laat u mij mijn broertje maar verplegen. ’t Is heusch

niet noodig, dat er vreemde hulp in huis komt. Ik wil dag en nacht bij hem waken en u helpen, met papa ook, zooveel als ik maar kan." Aarzelend kwam dat laatste er uit.

„Je bent een engel van geduld en liefde,” betuigde mevrouw Van Welderen nu op een geheel anderen toon. „Want je papa heeft dat eigenlijk niet aan je verdiend, dat moet ik eerlijk bekennen. Maar hij is nu ook heelemaal gebroken, de arme man! Als je mij helpen wilt met papa en met Charlie, zal ik je heel dankbaar zijn, mijn lieve.”

Marjorie verliet hierop de ziekenkamer en trok de deur voorzichtig achter zich dicht. „Ik zal het beproeven,” fluisterde zij stil voor zich heen, „dat kan hij mij althans niet verbieden.”

HOOFDSTUK XVII.

Vader en dochter.

Met een bevend hart stond Marjorie voor de deur der bibliotheek, waar zij tien jaar geleden ook zoo had gestaan. Zij herinnerde zich levendig hoe beschroomd zij toen was geweest. En ook nu weer overviel haar dezelfde vrees. Zij klopte echter thans niet aan. Even drukte

zij haar hand tegen het heftig kloppende hart als om dat tot bedaren te brengen. Toen op eens haar vrijmoedigheid hernemende, opende zij de kamerdeur, waarachter aan den binnenkant een groen saaien gordijn was opgehangen.

Marjorie bleef een oogenblik stilstaan. Haar vader, met het hoofd in de hand over zijn schrijftafel gebogen, den anderen arm slap neerhangende, scheen haar niet te hooren. Het viel haar op, hoe oud hij nu leek en dat er reeds zilveren draden zich weefden door het donkere haar. Een groot medelijden, waarvan zij zich geen rekenschap gaf, welde op in haar hart. De liefde, zoo lang door schuchterheid en schuwheid weerhouden, moest zich uiten, wist niet meer van vreezen. Geruischloos schreed zij nader en bleef toen naast de schrijftafel staan, den blik onafgewend op de gestalte voor haar gericht.

„Vader!” sprak zij met zachte, maar toch vaste stem. Doch hij bewoog zich niet, hoewel het haar toescheen, alsof hij haar wel hoorde. En dat was ook zoo. Het was een bekend geluid, dat tot zijn gepijnigde hersens doordrong, doch het had een nieuwen klank, die hem ontroeren deed. Er begon iets in hem te trillen.

„Vader!” herhaalde Marjorie en de rustige zekerheid, waarmee zij dat zeide, deed hem

ontwaken uit zijn verdooving. Toen boog zij zich over hem heen en raakte met haar lippen zijn voorhoofd aan. Hij richtte zich een weinig op en nu zagen zij elkander in de oogen. Zij knielde naast hem neer, nam de slap neer-

hangende hand tusschen de hare en smeekte: „Laat mij deelen in uw smart!”

Even scheen hij verwonderd, maar liet toen met een hartbrekend gesnik het hoofd neerzinken op Marjorie's schouder. Zij sloeg haar arm om zijn hals, nu voor het eerst, en legde

zijn hoofd aan haar hart. Zoo ontkiemde tusschen dezen vader en zijn dochter de heilige plant, die liefde heet, in de vallei der beproeving.

HOOFDSTUK XVIII.

In het dal der beproeving.

Charlie zweefde dagen lang tusschen leven en dood. Nadat het eigenlijke gevaar geweken was, had toch geen der geneesheeren den moed gehad den heer Van Welderen mede te deelen, dat de knaap het gebruik zijner onderste ledematen zou moeten missen ten gevolge eener ernstige belediging van de ruggegraat. Wel had dokter Witsen tegenover mevrouw Van Welderen uit de verte daarop gezinspeeld, wijl hij begreep, dat zij dit beter kon dragen dan hij; maar ook zij had er niet met hem over durven spreken.

Als een schim van hetgeen hij geweest was, lag de arme knaap op het rustbed, dat nu eens voor het open raam, dan weer in den tuin werd geplaatst, opdat hij de vogels kon hooren en de bloemen zien. Een enkelen keer klaagde hij nog, dat hij zoo moe en zoo raar was in zijn hoofd, maar daarover maakte dokter

Witsen zich niet ongerust. Hij wenschte den heer Van Welderen geluk met den vooruitgang, dien hij waarnam en deze, van blijdschap zichzelf niet meer, reed naar de stad en bracht van daar het kostbaarste speelgoed en de uitgezochtste lekkernijen mede.

Marjorie had trouw bij den zieke gewaakt en hem met zorgvolle toewijding verpleegd. Toch geleeke het gebeurde tusschen haar en haar vader, dien eersten avond na het ongeluk, haar langzamerhand een droom toe, iets dat niet werkelijk was gebeurd, want de heer Van Welderen was jegens haar weer even afgetrokken als tevoren. Bij zijn bezoeken in de ziekenkamer nam hij weinig notitie van haar, hij groette haar slechts vluchtig en richtte zelden het woord rechtstreeks tot haar. Zij zorgde er echter voor zich niet aan hem op te dringen; want in het diepst van haar gemoed was zij er van overtuigd, dat hetgeen tusschen hen was voorgevallen, op den duur niet zonder uitwerking kon zijn. Wanneer zij aan dien avond terugdacht, was het haar nog steeds een oorzaak van blijdschap, dat zij het had mogen zijn, door wie hij zich liet troosten en aan wier hart hij had uitgeweend.

Marjorie bleef hopen, gelooven en bidden. Ja, zij bad veel in die moeilijke dagen van spanning en angst. Zij gevoelde zich als in een dal der schaduwen; immers de dood zweefde

over het kleine bedje en dreigde elk oogenblik het dierbare leven af te snijden, dat daar nederlag. Zij bad voor haar broertje, doch zij bad ook voor haar vader, die maar geen troost kon vinden, en dat schonk haar rust. Zoo drongen in deze stille binnenkamer, ver van het gewoel en gedruisch der wereld, stemmen des vredes tot Marjorie door, die diep in haar binnenste weerklank vonden.

Zij deelde de verpleging met haar stiefmoeder, die van tijd tot tijd eens met haar afwisselde, doch het voornaamste gerust aan haar durfde overlaten. Dagen en weken gingen voorbij en het besluit, eenmaal door Marjorie genomen, werd meer en meer bevestigd. In dit „dal der beproevingen”, gelijk zij het noemde, rijpte bij haar de overtuiging, dat zij niet alleen het geduld en de liefde, maar ook een aangeboren aanleg tot verplegen bezat. Dokter Witsen begon daar ook oog voor te krijgen en gaf haar af en toe een terechtwijzing, waarvoor zij hem steeds dankbaar was. Toch vermoedde hij niet, welke voornemens zij had. Hij kende bovendien den heer Van Welderen als een man van groote eerezucht, die ongetwijfeld gansch andere plannen voedde ten opzichte van de toekomst zijner eenige dochter.

Marjorie echter was zich van het gewicht en de beslistheid harer keuze ten volle bewust. Op de kostschool had zij een waarlijk

christelijke opvoeding genoten en de invloed van Ellen's omgang en vromen zin had mede krachtig op haar hart gewerkt. Daarna had zij de schijnvreugde van de wereld en thans in het aangezicht van den dood den ernst van het leven leeren kennen. Zij wist nu, dat het voortaan haar roeping zou zijn aan anderen zich te geven, troost te brengen waar geleden werd, verzachting in pijn, bemoediging aan de vermoeiden van hart. Dan eerst zou haar leven, dacht zij, rijk zijn en gelukkig. En bovenal wenschte zij Hem te dienen, die Zichzelf gegeven heeft, geheel en volkomen voor de lijdende menschheid, Hem dien zij liefhad, in Wien zij geloofde en in Wiens voetstappen zij wandelde. Zijn leven, het leven van haar Heiland en Heer, was tijdens Zijn omwandeling op aarde een gestadige tocht door de vallei der beproeving geweest, een verkeer in de woningen des lijdens en der smart. Beter dan een leven van weelde in een genotzieke wereld was het met Hem te zijn in het dal der schaduwen, waar dienende liefde de wonden heelde en de zieken genas. Marjorie ondervond het aan het ziekbed van Charlie: het licht der genade scheen helderder, naarmate de schaduwen donkerder waren.

HOOFDSTUK XIX.

Een gewichtig onderhoud.

„Vader,” zei Marjorie op zekeren dag, toen deze zijn gewone bezoek op de ziekenkamer bracht, „ik zou u gaarne een oogenblik willen spreken, als het u gelegen komt.”

Haar vader keek haar onderzoekend aan. Zij was naast het rustbed van haar broertje gezeten en hield hem bezig met een zijner lievelingsspelen. De morgenzon wierp een vriendelijk licht op het jonge meisje en het kind, wier hoofden elkander bijna raakten. Onder den vorschenden blik haars vaders kleurde Marjorie sterk; hij scheen zich te verwonderen, dat zijn dochter hem zoo opzettelijk om een onderhoud vroeg. Eindelijk zeide hij: „Ik ben vanavond in mijn kamer; indien je wilt, kun je me daar vinden; thans moet ik uit. Of heeft hetgeen je mij te zeggen hebt, haast?” Maar Marjorie verzekerde, dat zij wel tot den avond kon wachten. Nadat de heer Van Welderen zich nu nog eenigen tijd met Charlie onderhouden had, verliet hij de kamer.

Alleen gelaten verzonk Marjorie in stil gepeins, waaruit Charlie haar trachtte op te wekken, maar het spel vlotte niet meer en de

knaap werd ongeduldig. Hij was in de laatste weken aanmerkelijk vooruitgegaan, alleen weigerden zijn zwakke beentjes nog hardnekkig hun dienst. De heer Van Welderen bleef echter steeds op beterschap hopen. Gedurig liet hij door de geneesheeren nieuwe middelen beproeven om zijn zoon weer „op de been” te krijgen, zooals hij het noemde, doch alles bleek vergeefs, het kind kon gaan noch staan. Onafgebroken hield Marjorie zich met haar broertje bezig en trachtte hem het liggen zoo draaglijk en zoo aangenaam mogelijk te maken. Veel voerde zij daarbij echter voor zichzelf niet uit. En nu was sedert een paar dagen, na overleg met een beroemden professor, bij haar vader het denkbeeld opgekomen, Charlie voor eenige weken naar een badplaats te zenden. Mevrouw Van Welderen had dit plan met kracht ondersteund en zich onmiddellijk bereid verklaard haar lieveling te vergezellen. Marjorie gevoelde er zich pijnlijk door getroffen, dat aan haar niet werd gedacht. Zij had Charlie al dien tijd zoo geduldig en zoo trouw opgepast en nu werd er zelfs met geen woord van gerept, of zij ook mee zou gaan. Haar stiefmoeder, dit wist zij, was verzot op uitgaan en wereldsche genietingen en greep de gelegenheid met beide handen aan om aan het stille, eentonige buitenleven te ontkomen. En zij zou dus alleen achterblijven met haar

vader, die zeer zeker van de afwezigheid van zijn vrouw en kind gebruik zou maken om op reis te gaan voor zaken. „Ik kan, ik mag mijn leven niet zoo nutteloos doorbrengen,” overlegde zij bij zichzelf, „ik zie thans in, dat ik een bepaalden weg moet inslaan. En die weg wordt mij thans duidelijk aangewezen. Ja, ik zal er nog heden met papa over spreken.” Zoo was zij er toe gekomen, haar vader om een onderhoud te vragen.

't Was stil en donker in de ziekenkamer. Charlie sliep en mevrouw Van Welderen was naar een naburig dorp gereden om den avond bij vrienden door te brengen, aan wie zij, onder het genot van een kopje thee, het groote nieuws mee wenschte te deelen van de reis, die zij ondernemen ging. 't Was nu derhalve een geschikt oogenblik om naar haar vader te gaan.

Toen zij binnenkwam, schoof hij het boek ter zijde, waarin hij scheen te lezen, en keek haar aan.

„Ga hier zitten, Marjorie,” zeide hij niet onvriendelijk, een stoel, die in de nabijheid stond, naar zich toetrekken, „en vertel mij eens, wat je te zeggen hebt.”

Marjorie gevoelde eenige verlegenheid, nu zij zich zoo vlak tegenover haar vader bevond en hij op haar woorden wachtte. Maar zij herstelde zich spoedig. Kalm en recht op den

man af gaf zij hem haar wensch te kennen om het ouderlijk huis te verlaten en in een ziekenhuis tot verpleegster te worden opgeleid. Met nadruk en ernst bepleitte zij het levensdoel, dat zij zich gekozen had. Haar vader hoorde zwijgend toe en liet haar geheel uitspreken. Toen keek hij haar onderzoekend aan.

„Wat heeft je tot dit plan gebracht, Marjorie?” vroeg hij verwonderd. „Heb je het thuis niet goed? Ontbreekt je iets in de ouderlijke woning, dat je ons daarom wenscht te verlaten? Ik begrijp je bedoeling niet, dat moet ik je eerlijk vertellen.”

„Ik zie in, dat het mijn roeping is, vader,” antwoordde Marjorie zacht.

„Ja, ik heb gemerkt, dat je van verplegen houdt,” zei de heer Van Welderen. „Je bent onvermoeid geweest en hebt je een trouwe verpleegster getoond bij Charlie's ziekbed, maar daarom zie ik nog niet in, dat je heel je verdere leven verpleegster zou moeten blijven. Je moeder en ik hebben heel andere plannen voor je toekomst gemaakt.”

„Niemand zal mij noodig hebben, als Charlie weg is,” viel zij haar vader in de rede, met eenige trilling in haar stem.

De heer Van Welderen kleurde een weinig. „Zoolang mama en Charlie weg zijn, zul je het hier wel eenzaam hebben,” zeide hij, „dat is waar. Ik zelf dien voor zaken op reis te

gaan en ik weet nog niet, wanneer ik thuis zal kunnen zijn. Je hebt dus vrij wel niemand anders dan onzen goeden ouden dokter Witsen om mee te praten, als hij eens hier komt. Maar verpleegster worden? Dat kun je dunkt me best overlaten aan anderen, die het moeten doen voor haar brood; doch ik acht het voor jou wel wat ongepast. Ga een tijdje uit logeeren. Je hebt, dunkt mij, kennissen en vrienden genoeg."

„Ik gevoel mij ongelukkig, papa, als ik onder vreemden zulk een doelloos leven moet lijden," hield Marjorie vol. „Ik smEEK u, mij toestemming te geven om de keus van mijn hart op te volgen; laat mij nuttig mogen zijn voor anderen en ik zal gelukkig zijn."

Mijnheer Van Welderen begreep zijn dochter niet. Hij had haar trouwens nooit begrepen; reeds als kind niet. „Ik heb er niet op tegen," zei hij eindelijk, „dat je, terwijl wij allen van huis zijn, bij wijze van uit logeeren te gaan, zoolang in zulk een inrichting vertoeft, doch ik geef je daarmee geen toestemming om je voorgoed te verbinden. Ik zal nu aan je wensch voldoen om een voorloopige schikking voor je te treffen. Het kan nooit kwaad, dat je een beetje ondervinding en wat handigheid opdoet; dat kan bij gelegenheid nog wel eens te pas komen," en de heer Van Welderen dacht aan de hulpbehoevendheid van zijn

Charlie. „Wij kunnen dit dus voor afgesproken houden; tenminste als je met deze schikking tevreden bent.”

Marjorie kreeg een kleur van blijdschap; haar vader zag dit en het ergerde hem. Waarom verlangde zij zoo om weg te komen, vroeg hij zich af. Het ontbrak haar immers aan niets? Neen, aan uitwendige dingen ontbrak het haar niet; slechts aan dat eene, waarnaar haar eenzaam hart zoo hongerde, aan de liefde haars vaders. De heer Van Welderen achtte het onderhoud afgelopen en Marjorie keerde naar haar eigen kamer terug. De voorloopige toestemming, door haar vader gegeven, was meer dan zij had durven verwachten.

HOOFDSTUK XX.

Ledigheid en gemis.

„Niemand zal mij noodig hebben, als Charlie weg is,” had Marjorie gezegd met trilling in haar stem. De echo van die woorden klonk na in haars vaders oor, nadat zij zijn kamer verlaten had. Een vreemde gewaarwording maakte zich van hem meester. Hij dacht terug aan dien vreeselijken avond, toen hij, in wan-

hoop neergezeten, door haar voor 't eerst vertroost was geworden. En nu kreeg hij een kleur, een kleur van schaamte. Want hoe geleek Marjorie in geheel haar optreden haar overleden moeder, zijn Gita, die zoo jong gestorven was. Hij zag deze weder voor zich, lieflijk en schoon als zij geweest was in haar broze teederheid. En onwillekeurig vergeleek hij haar met de tegenwoordige mevrouw Van Welderen. Welk een verschil in manieren, in levenswandel en levensopvatting. En naast Gita, harer waardig, plaatste zich nu Marjorie. Hij had haar dikwijls koud en harteloos genoemd tegenover de vrouw, die hij haar tot tweede moeder had gegeven, maar was zij wel wat hij zich ingebeeld had? En weer stond hij in gedachten stil bij hetgeen er dien avond, eenige weken geleden, tusschen hen voorgevallen was. Het kwam niet in hem op, zijn eigen gedrag te ontleden en toch begon er binnen in hem iets te knagen, hij wist zelf niet wat; een zekere onvoldaanheid met zichzelf, die hij niet eens trachtte weg te redeneeren. „Kom,” zei hij eindelijk half luid, terwijl hij met zijn hand over het voorhoofd streek, „ik moet eens aan het werk. Dat gemijmer maakt iemand van streek.” Hij stond op en schoof het boek, waarin hij bij Marjorie's binnenkomst had zitten lezen, weder op zijn plaats in de kast. Toen zette hij zich tot

werken. Doch dien ganschen avond kon hij dat vreemde gevoel van onlust en neerslachtingheid niet van zich afschudden.

Ledig en verlaten stond het witte „landhuis” twee weken later. Mevrouw Van Welderen was met Charlie vertrokken en ook Marjorie had de ouderlijke woning voor geruimen tijd vaarwel gezegd. Haar vader had door tusschenkomst van dokter Witsen, wiens raad hij ingewonnen had, een plaats voor haar gevonden in een diaconessenhuis, waar zij voorloopig opgenomen werd om, zooals hij dat noemde, aan haar lievelingsidee gevolg te geven. Hij was nu met de dienstboden alleen thuis. Het had er veel van, of dat vroegere tijdperk van zijn leven weer was teruggekeerd, toen Marjorie naar de kostschool was en hij nog geen tweede vrouw had. Wanneer hij de ledige kamers doorging of in den tuin wandelde, bekwam hem een hinderlijk gevoel van onvolstaanheid en gemis. Hij besloot daarom zijn vertrek maar zooveel mogelijk te bespoedigen. De dienstboden kregen onbepaald verlof. Zij zouden wel bericht ontvangen, wanneer ze terug moesten komen. Tot zoolang werd het „landhuis” gesloten. Oude Jozef, de tuinman, die nu al heel oud was, zou wel een wakend oog op alles houden en dokter Witsen was er ook nog.

Toen hij alles verzekerd had, dwaalde hij

nog eenmaal den tuin rond. Hij dacht aan zijn kleinen jongen, dien hij in zijn gezonde dagen daar langs de paden had zien huppelen, zijn vroolijken, dartelen Charlie, en een gevoel van bittere smart maakte zich van hem meester. Hij dacht aan zijn Gita, die hij door de lanen had zien zweven in haar witte kleedje, zoo luchtig als een morgenwolkje, zoo rank en broos als een bloem en . . . even snel verdord. En toen zag hij zijn kind, zijn Marjorie, in haar eenzame verlatenheid daar rond dwalen. Hij dacht aan die drie, allen zoo verschillend en toch elk afzonderlijk hem even na, en . . . met droefheid in het hart verliet deze rijke, doch tevens zoo arme man „het landhuis”, waaraan zulke droevige herinneringen verbonden waren.

HOOFDSTUK XXI.

De ruischende voetstap.

Wij slaan een tijdperk van vijf jaar over. In „het landhuis” is veel veranderd. Ongeveer een jaar na het ongeval met Charlie kwam een nieuwe wereldburger een plaatsje opeischen binnen die muren. De blijdschap was groot en verzachtte niet weinig de bitterheid van den vader over het gebrek van zijn oudsten zoon, dat onherstelbaar bleek te zijn. Want Charlie lag nog steeds gebonden aan bed of rustbank, wijl de dunne, vermagerde beentjes hardnekkig allen dienst weigerden. Het verblijf in de badplaats had niet de minste uitwerking ten goede gehad. Een gebrekkige zoon! Dat was den trotschen man een doorn in het vleesch geweest.

Op den kleinen Richard volgde weldra een zusje, Greta geheeten, en op deze nog een broertje, Emmanuël. Het eertijds zoo stille huis weerklonk nu dagelijks van vroolijke kinderstemmen en kleine voetjes trippelden rusteloos door de lange gangen en groote kamers, of holden den tuin op en neer. De heer Van Welderen scheen een ander man geworden. Zoo somber en stil hij tijdens

Marjorie's kinderjaren was geweest, zoo vroolijk en opgeruimd was hij nu. Hij kon stoeien met de kleintjes, dat het een aard had, en zijn witte tanden waren ieder oogenblik zichtbaar door den gullen lach, waartoe zijn lippen zich plooiden. De gedachte aan zijn oudsten zoon week naar den achtergrond, teruggedrongen door de jongere broertjes en zijn zusje. Hij begon Charlie zelfs te verwaarloozen en gaf zijn beschikbare uren bijna geheel aan de anderen. En de arme knaap gevoelde dit met het fijne instinct, aan zulke gebrekkigen eigen. Zijn moeder bewees hem nog altijd de oude liefde. Zij gaf echter aan haar vermaken den voorrang en als er na deze nog tijd overschoot, wijdde zij haar bijzijn aan hem. Zij was wel een goedhartige, maar bovenal een wereldsche vrouw.

Was Charlie uiterlijk zeer veranderd, ook innerlijk had een groote omkeering bij hem plaats gegrepen. Hij wist, dat zijn eigen ongehoorzaamheid en kwelzucht de oorzaak van zijn ongeluk waren geweest. In de lange uren, die hij liggende sleet, was hij daarover tot nadenken gekomen. Hij sprak er echter met niemand over, zelfs niet met dokter Witsen, zijn grootsten en trouwsten vriend, den grijsaard met het sneeuw witte haar, die altijd even oplettend voor hem bleef. Van een driftigen, verwenden jongen was Charlie een geduldige

lijder geworden, die het pijnlijke besef van zijn achteruitzetting met gelatenheid droeg. Zijn drift was voorgoed betoomd, zijn heerschzucht aan banden gelegd; en zijn hart, aan welks begeerten en wenschen vroeger altijd werd voldaan, gevoelde zich nu dikwijls eenzaam, wyl zijn verlangen naar liefde niet bevredigd werd. Vaak dacht hij aan zijn zuster Marjorie, die zich nog altijd in het diaconessenhuis bevond, waaraan zij meende zich voorgoed verbonden te hebben, nu de heer Van Welderen op haar herhaald verzoek en op aandringen van de directrice er ten laatste in toegestemd had, dat zij als zuster ingezegend werd. Zij was een uitstekende verpleegster geworden, in waarheid een zuster van barmhartigheid. Meestal werd zij buitenshuis gezonden om te verplegen. Eens in het jaar kwam zij met vacantie thuis, doch altijd maar voor korten tijd. Want de ouderlijke woning was haar nog vreemder dan vroeger, met al dat dartelende jonge volkje, waar haar vader zoo geheel anders mee omging dan indertijd met haar; en haar moeder vond zij wufter en werldscher dan ooit. Alleen Charlie, haar ongelukkige, mismaakte broer, was de magneet, die haar steeds weer naar huis trok. Nog sterker dan in het begin gevoelde zij, dat niemand anders daar haar noodig had. Om zijnentwil zou zij er toe hebben kunnen

besluiten voorgoed thuis te blijven, maar hij was niet bepaald ziek, al kon hij den ganschen dag zijn rustbed niet verlaten. Toch viel het haar steeds moeilijker van hem heen te gaan, zoo dikwijls zij naar de inrichting terugkeerde. Zij had aan haar vader voorgesteld, Charlie daar ook te doen opnemen, maar daarvan wilde haar moeder niet weten, en hij kwam er eigenlijk ook niet voor in aanmerking, nu er geen enkele behandeling meer denkbaar was, waarbij hij baat zou kunnen vinden.

Marjorie's bezoeken waren echter voor Charlie niet zonder vrucht geweest. Wanneer haar moeder met de kinderen uit was en haar vader zich in de bibliotheek teruggetrokken had, kon zij uren lang met hem bezig zijn. Dan luisterde hij gaarne naar de wondervolle verhalen uit de Heilige Schrift, van den Heere Jezus en Zijn macht om te genezen, toen Hij omwandelde op aarde, van Zijn groote liefde en ontfermend mededoogen voor alle lijdenden, bedroefden en verlatenen; hoe Hij de zieken gezond maakte, de blinden ziende, de lammen en kreupelen wandelende en de dooden riep, alsof zij levend waren; hoe Hij willig Zijn leven prijs gegeven had voor de zondaren, ja daartoe in de wereld gekomen was, opdat Hij lijden zou en sterven aan het kruis, ten einde al de Zijnen, die in Hem geloofden, tot Zich te nemen in den hemel Zijner heerlijkheid.

Al die verhalen waren nieuw voor Charlie, want niemand anders vertelde ze hem. Wanneer hij des nachts wakker lag, dacht hij er over na. Dan stelde hij zich den Heere Jezus voor zoo luisterrijk en schoon, als zijn jeugdige fantazie zich maar verbeelden kon. Hoe donkerder het was om hem heen, hoe glanzender de persoon van den Heiland oprees voor zijn geest. Hij zag Hem staan bij het bed, waar het dochtertje van Jairus op lag; bij de lijkbaar van den jongeling te Nain; bij het graf, waar Lazarus in lag. Hij hoorde Hem Barthimeüs, den blinde, tot zich roepen; hij zag Hem stilstaan bij den man, die acht en dertig jaar krank gelegen had, wien iedereen voor-

bijging, die „niemand had”, en de stem van den grooten Geneesmeester klonk ook tot hem door: „wilt gij gezond worden?” O, als de Heere Jezus maar eens aan zijn bed kwam staan en hem die vraag deed! Maar bij het denken daaraan gleed er een koude huivering door zijn leden; want ook hij was, evenals die kranke in het badwater, door eigen schuld zoo ongelukkig geworden en tot hem had de Heere Jezus later, in den tempel, gezegd: „zondig niet meer, opdat u niet wat ergers geschiede.” Sterker dan den nood van zijn lichaam gevoelde Charlie in zulke oogenblikken den nood zijner ziel. Zou de Heiland, wanneer deze zich nog op aarde bevond en hij tot Hem kon worden gebracht, hem niet afwijzen omdat hij zoo slecht was geweest? Maar als hij daar later met Marjorie over sprak, dan troostte zij hem er mee, dat de Heiland dien kranke van Bethesda immers éérsst genezen en daarna bestraft had, opdat hij gelooven zou, dat de vergeving zijner zonden even zeker was als de genezing van zijn lichaam. Zoo wilde Hij ook hem verlossen naar lichaam en ziel.

Menigmaal zag hij den Heiland naar zich toekomen; dan hoorde hij de ruischende voetstappen van den grooten Medicijnmeester naderen. Al dichterbij en dichterbij kwam de Heer, totdat Hij stond vlak voor zijn sponde; en hij

hoorde een stem, zóó zacht en o zóó teeder:
„Charlie, ongelukkig kind, Ik ben gekomen om
je gezond te maken.”

HOOFDSTUK XXII.

De dienstmaagd des Heeren.

't Was, naar Charlie meende, lang geleden dat Marjorie de laatste maal thuis was geweest. Hij begon weer met verlangen naar haar uit te zien. Van tijd tot tijd kreeg hij eens een brief van haar, waarin zij hem alles mededeelde, wat er met haar zelf en in haar naaste omgeving zooal voorviel. Die brieven van zijn groote zuster waren voor den armen jongen heldere lichtstralen in zijn eentonig bestaan. Hij kuste ze en bewaarde ze onder zijn hoofdkussen als den grootsten schat, dien hij bezat. Zij was immers altijd zoo goed en zoo geduldig voor hem geweest, ook reeds vóór zijn ziekte. En toen zij nog niet de kleeding van het diaconessenhuis droeg, hoe rein en hoe lieflijk had zij er toen uitgezien in haar witte kleedje, met het goudglanzende haar en oogen, waarin zonnetjes fonkelden, als zij zich over hem heen boog om hem te liefkoozen of bedarend toe te spreken. Hij ver-

langde zoo haar weer te zien en naar haar stem te luisteren. Maar zij was buiten zijn bereik en het zou nog wel een poosje aanhouden, eer zij weer thuiskwam.

Terwijl Charlie op zekeren dag sterker dan anders zoo naar haar lag uit te zien, maakte Marjorie zich in het diaconessenhuis gereed om naar een nieuwe verpleging te gaan. De geneesheer had aan de directrice hulp gevraagd voor een ernstige patiënt en deze had Marjorie daarvoor aangewezen. 't Was een heldere vriezende avond in Maart. Stil glinsterden de sterren aan het strakke firmament als fonkelende juweelen op een blauw, wijd uitgespannen doek. In haar diaconessengewaad, het blonde hoofd bijna geheel verscholen in de witte kap met den zwarten sluier, verliet Marjorie het Huis om nog vóór den nacht op haar post te zijn. Het was een avond, zooals zij er op hare eenzame wandelingen vele had beleefd. De klok van de groote kerk sloeg negen en straks kwamen de zusters in het Huis bijeen voor het avondgebed. Dit bepaalde onwillekeurig den gang harer gedachten.

Hoe meer zij de buitenwijken naderde, hoe stiller het werd om haar heen. Af en toe zag zij een eenzamen wandelaar of een stil voortschrijdenden politieagent. Een troepje tierende jongelui, die haar spottende nariepen, merkte zij nauwlijks op. Daaraan was zij wel gewend.

Eindelijk had zij het doel van haar tocht bereikt: een rustige breede straat, waar zij stilhield voor een hoekhuis, welks ramen naar twee kanten uitzagen. In den tuin, die voor het huis lag, stond een groote boom, wiens naakte takken wuifden, als wilden zij zeggen: „Hier moet ge zijn; hierbinnen wordt op u gewacht.” Marjorie opende voorzichtig het lage hek en liep haast onhoorbaar over het kiezel naar de stoep. Behoedzaam drukte zij op de electriche schel, waarop een zachte vrouwenstap door de gang klonk en de deur geopend werd. 't Was een bejaarde vrouw, die voor haar stond, in een donkerblauwe katoenen japon met een wit schort, terwijl een breede stijve muts het ronde gelaat omsloot, dat er betrokken uitzag.

„Komt u binnen, zuster,” fluisterde zij, „ik geloof, dat mevrouw op dit oogenblik slaapt. Ik ben blij, dat u er is, want in het begin van den avond was mevrouw zeer onrustig. Mijnheer, die goede man, wist waarlijk niet, wat hij met haar aanvangen moest. De dokter is er zooeven nog geweest en heeft zijn aanwijzingen voor den nacht hier achtergelaten.”

Zoo fluisterende leidde de bejaarde dienstbode Marjorie de gang door en liet haar aan het eind een kamer binnen met de woorden: „Hier is de zuster, mijnheer.” Marjorie bevond zich nu opeens tegenover een heer, die uit de

diepte der kamer op haar toetrad. Het was een nog jonge man met een knappe gestalte en een ernstig gelaat.

„Ik ben blijde, dat u gekomen is, zuster,” zei hij met gedempte stem. „Mijn vrouw is er slecht aan toe. Ik durfde den nacht zoo niet met haar in te gaan, zonder hulp. De dienstboden zijn gewillig genoeg, maar zij hebben de rechte handigheid niet. De dokter was zoo goed om hulp aan te vragen en nu ben ik blij, dat u er is. Wilt u niet eerst een kop thee of koffie gebruiken, vóórdát u naar boven gaat?”

Hij schelde, terwijl Marjorie zich van sluier en mantel ontdeed, die door de dienstbode in ontvangst genomen werden. Onder het gebruik van een kop thee keek zij de kamer eens rond, die er keurig en smaakvol gemeubeld uitzag. 't Was duidelijk, dat zij zich in een omgeving van welstand en beschaving bevond. Toen zij het ledige kopje neerzette en opstond van den stoel, dien de heer des huizes haar aangeboden had, ging hij haar voor naar boven, waar zich de kamer van zijn zieke vrouw bevond. Deze was ingeslapen, nadat zij een kalmeerenden drank had ingenomen, dien de dokter haar had voorgeschreven. De kamer was donker gemaakt, doordat aan de oranjekleurige zijden lampekap een groen papier was gespeld om het licht te temperen. Achter

een kamerschut, in een eikenhouten ledikant, onder een blauwzijden deken lag de zieke, met het gelaat van de binnenkomenden afgewend. Dicht kastanjebruin haar lag verward op het kussen. De ademhaling ging onrustig. Marjorie boog zich over het bed heen om een oogenblik te luisteren.

„Wanneer u soms mijn hulp noodig hebt, zuster, kunt u mij gerust opbellen. Ik slaap hier vlak boven bij de kinderen. Het moederhart van mijn Flora is telkens bij hen. In haar ijlen riep zij vannacht aanhoudend om de kleintjes.”

De naam Flora riep bij Marjorie lang sluimerende herinneringen wakker. Zij moest onwillekeurig terugdenken aan het leven op de kostschool te Werkenburg en aan de sterk op den voorgrond tredende figuur van Flora Lindau. Zou het mogelijk zijn? Maar dat zou al heel toevallig zijn, als dit diezelfde Flora was.

De heer Van Woerden verliet de kamer om aan de oude dienstbode orders te geven omtrent de zuster voor den nacht, daar deze, ten einde goed wakker te kunnen blijven, om koffie gevraagd had. Daarna begaf hij zich boven bij de kinderen ter ruste. Marjorie schoof het kamerschut een weinig ter zijde, zoodat het licht de slapende wat helderder bescheen. En nu maakte een innerlijke ontroering zich van haar meester, want duidelijk

herkende zij Flora Lindau, haar vriendinnetje van de kostschool, ofschoon zij in al die jaren heel wat veranderd was.

Had Marjorie ook tegenover haar een roeping te volbrengen? Gold nu wellicht voor Flora: „De Meester is daar en Hij roept u?” En moest zij die woorden aan haar overbrengen?

HOOFDSTUK XXIII.

Vernieuwde vriendschap.

't Werd een moeilijke verpleging voor Marjorie. Flora Lindau, nu mevrouw Van Woerden, was zwaar ziek. Meestal lag zij buiten kennis en de enkele maal, dat zij bijkwam, kende zij alleen haar man en riep zij om haar kindertjes, een knaapje van vier en een meisje van drie jaar. De zuster had de handen vol aan haar patiënte, maar zij getroostte zich dit gaarne voor haar. Nog steeds had Flora op haar verpleegster niet gelet en deze vreesde, dat de ontmoeting over de tegemoet geziene herkenning haar zou kunnen schaden, waarom zij zich in haar heldere oogenblikken zooveel mogelijk achteraf hield.

Maar eindelijk nam de ziekte een gunstigen

keer. De patiënte was echter uiterst zwak en de dokter zei, dat haar leven nog aan een zijden draad hing. Héél, héél langzaam nam zij echter in beterschap toe en de dokter vond goed, dat de kinderen eens een enkel keertje heel eventjes bij haar kwamen, als de zuster maar zorgde, dat ze niet te lang bleven. Zij begon nu ook meer belang te stellen in haar omgeving en was dankbaar voor de goede oppassing, die zij genoot.

Op zekeren namiddag, toen zij een weinig in bed opzitten mocht, keek zij haar verpleegster aan met een onderzoekenden blik. Deze voelde zich beven, want zij begreep, dat Flora iets begon te vermoeden.

„Mag ik uw naam eens weten, zuster?” vroeg Flora vriendelijk. „U hebt me zoo goed verpleegd, of liever, u verpleegt me zoo goed, dat ik zeer gaarne vriendschap met u wil sluiten, als ik mag.”

„Ik geloof, lieve mevrouw, dat onze vriendschap reeds gesloten was, lang vóórdat ik in uw huis gekomen ben,” antwoordde Marjorie voorzichtig. „Ik wil u gaarne mijn naam noemen, doch ik vermoed, dat u dien reeds weet. Ik denk, dat u hem vroeger meermalen hebt gehoord.”

Nu had mevrouw Van Woerden op eens zekerheid. Zij kreeg een kleur van opwinding. „U is toch niet....?” aarzelde zij verder te

vragen. „Marjorie van Welderen,” vulde deze verder den zin nu aan.

„Marjorie, lieve kleine Marjorie!” riep de zieke uit, terwijl zij beide armen om den hals van haar vriendin sloeg. „Hoe is het mogelijk! Kan dat heusch waar zijn? Wie had dat durven denken en hopen.”

„God heeft ons weder bij elkaar gebracht,” zei Marjorie eenvoudig. „Bij Hem zijn alle dingen mogelijk, lieve. Ellen moest het eens weten!”

„O, dat lieve, vrome kind!” riep Flora uit. „Ik herinner mij haar nog heel goed; we sliepen met ons drieën. Zij kon zoo lang en

zoo ernstig bidden, vóór zij naar bed ging. Ik dacht altijd, als een van ons drieën den hemel kon verdienen, dat zij het dan zou zijn, met haar lange gebeden."

„Lieve Flora," stuitte Marjorie den vloed dier woorden, waarin zij met droefheid nog de oude lichtzinnigheid opmerkte, „niemand van ons zal door eigen verdienste in den hemel komen."

„En jij dan," vroeg Flora verwonderd, „jij met je deugd en goede werken als verpleegster?"

„Nee, o nee, ook ik niet," antwoordde Marjorie snel. „Noch gebeden, noch goede werken kunnen ons den toegang tot den hemel openen; die is voor ons ontsloten door den Heere Jezus Christus, die Zijn leven voor ons gegeven heeft in den dood des kruises. Maar je bent nu vermoeid," zei zij, bezorgd naar het bleeke gelaat ziende, waarop een koorts-blos begon op te komen, „we zullen er later nog wel eens over spreken. Je bent aan den rand van het graf geweest, doch het is Gods genade, die je in het leven heeft behouden. Hij meent het goed met je, Flora."

De zieke zonk in de kussens terug en bleef nadenkend voor zich uitstaren. En Marjorie, die meende, dat zij voor ditmaal genoeg gezegd had, vervolgde haar bezigheid.

HOOFDSTUK XXIV.

Zij wist het niet.

Neen, Flora wist het niet, dat God met haar, de ongeloovige, bemoeienissen hield en dat Hij Marjorie gezonden had om haar tot andere gedachten te brengen. Maar onder den invloed van de godsvrucht en de woorden harer verpleegster gedurende de dagen, die zij op het ziekbed doorbracht, begon zij na te denken over haar toestand. Zij dacht terug aan haar verleden, aan de lichtzinnige spotternij, waarmede zij voorheen al wat godsdienst heette trachtte weg te cijferen, en aan het doodsgevaar, waaraan zij ontkomen was. Zij stond toe, dat Marjorie haar uit haar bijbel voorlas en over het gelezene met haar sprak. En Marjorie deed dit met den gloed en den eenvoud eener warme oprechte liefde, zooals Flora duidelijk gevoelde. Toch besepte zij haar eigen onmacht en daarom bad zij ernstig, dat de Heer het hart der kranke mocht openen, opdat deze acht gaf op de dingen, die haar van Hem gezegd werden. Eindelijk stemde Flora er in toe, dat Marjorie den predikant van het Huis verzocht, haar een bezoek te brengen. Dit geschiedde met goedvinden van den heer Van

Woerden, die niet weinig verwonderd was geweest over het samentreffen van de beide schoolvriendinnen.

Marjorie had alles aan Ellen meegedeeld, met wie zij nog steeds briefwisseling onderhield; want

„De banden dus gestrengeld,
ontsnoeren tijd noch oord;
de liefd', in God gegrondvest,
zij duurt in God ook voort.”

En Ellen schreef aan Flora een langen hartelijken brief, zoo vol oprechte deelneming en ernstig vermaan, dat hij Flora bij het lezen de tranen in de oogen deed komen. De schrijfster zelf was nog steeds in Engeland, waar zij de huishouding waarnam bij haar beide broers. Haar vader was in dien tusschentijd in Indië gestorven. Hij had zijn kinderen een groot fortuin nagelaten, zoodat Ellen, al ware zij alleen geweest, er ruim van had kunnen leven. Maar zij besteedde haar geld niet aan opschik of vermaak; zij achtte zich een rentmeesteres, die het haar toevertrouwde bezit had aan te wenden in den dienst haars Heeren. Gaarne bezocht zij armen en zieken, hield Zondagsschool en naaikrans en deed met haar geld zooveel goed, als zij maar vermocht. Steeds hield zij het woord van den Heiland

in gedachtenis: „Voor zooveel gij dit een van deze Mijne minste broeders gedaan hebt, zoo hebt gij dat Mij gedaan.” Daarin vond zij haar geluk en haar vreugde. En de Heer zegende haar arbeid.

Weinig had zij beseft, dat Hij ook in de verte nog een taak voor haar te volbrengen had. Nu zij eenmaal met Flora in briefwisseling getreden was, wenschte zij echter ook hierin getrouw te zijn.

HOOFDSTUK XXV.

Hemelsche blijdschap.

Op zekeren dag ontving Marjorie een brief van de directrice van het Huis, waarbij een schrijven van haar vader ingesloten was. De eerste behelsde de mededeeling, dat zij van haar post bij mevrouw Van Woerden ontheven en door een andere zuster vervangen worden zou, omdat haar vader haar voor eenigen tijd thuis wenschte te hebben ten einde haar zieken broer te verplegen. En uit den brief haars vaders vernam zij, dat het met Charlie den laatsten tijd achteruitging. De knaap verlangde zóó sterk naar zijn zuster,

dat hij er koortsig en zenuwachtig van werd, waarom de heer Van Welderen nu vriendelijk om haar thuiskomst verzocht. Deze tijding ontroerde Marjorie zeer. Hoe gaarne zij ook bij Flora had willen blijven, totdat deze geheel hersteld zou zijn, trok haar hart toch sterk naar huis. Reeds den volgenden morgen, schreef de directrice, moest zij naar Bloeiwijk vertrekken. Het was daarom noodig, dat zij nog dezen zelfden avond naar de inrichting terugkeerde om een en ander voor de reis bijeen te zoeken. Zoodra haar plaatsvervangster aangekomen was, nam zij dus een hartelijk afscheid van Flora, aan wie zij beloofde, spoedig eens te zullen schrijven. Den volgenden morgen ging zij op reis.

't Was tegen den avond, in het begin van Mei. De zon dook langzaam weg achter de heuvels. Een zéér zacht licht rustte nog op boomen en velden. Charlie lag voor het open venster op een laag rustbed. Een kamerschut was voor de deur geplaatst, zoodat de binnentredende niet terstond het vertrek kon overzien. De zieke knaap verkeerde in gespannen verwachting, want zijn vader had hem van Marjorie's komst verwittigd en nu wist hij van ongeduld niet, wat hij beginnen zou. Kwam zij toch maar spoedig! Hij had in den laatsten tijd steeds dezelfde voorstelling van haar, zooals hij haar vroeger gekend had, de

slanke gestalte in een licht kleedje gehuld, het blozende gelaat door de goudglanzende lokken omlijst. Zóó alleen bestond zij in zijn verbeelding, nu hij gaandeweg zwakker werd en koortsfantasieën zijn hoofd vermoeiden. Met onrustig kloppend hart en onzekeren blik staarde hij naar buiten, maar hij zag niets, hij dacht enkel aan haar. Zoo kwam het, dat hij het niet hoorde, toen zacht de deur werd opengedaan en iemand de kamer binnentrad. Plotseling wendde hij echter het hoofd om, want dáár, daar stond Marjorie, het voorwerp van zijn vurig verlangen. Maar hoe geheel anders zag zij er uit in haar diaconessenkleed, dan hij zich voorgesteld had. 't Was wel hetzelfde gelaat, maar waarom moest die nijdige kap dat mooie haar bedekken? En wat moest dat stemmige zwart? Een oogenblik zag hij haar verbijsterd aan. Doch toen breidde hij zijn armen naar haar uit, want zij was het, zijn Marjorie! Weldra rustte zijn vermoeide hoofd aan haar borst en kon hij eens goed uitschreien. Zij knielde naast hem neer en sprak hem zacht vertroostend toe. Maar hoe was hij veranderd!

„Ik ben gekomen om bij je te blijven, Charlie. Ik ga nu niet meer weg.”

De knaap snikte het uit. Doch eindelijk hief hij het betraande gelaat tot haar op en legde zijn hoofd op haar schouder. „Het zal nu zoo

heel lang niet meer duren, Marjorie," fluisterde hij. „Ik weet het al."

„En maakt het je bedroefd?" vroeg Marjorie bewogen.

„Neen," zei Charlie rustig, terwijl hij het hoofd ophief. Zij zag, dat er een glimlach schitterde door zijn tranen heen. „De gedachte aan sterven maakt mij niet bedroefd. Er is een tijd geweest, dat ik bang was voor den dood. Maar toen kende ik den Heere Jezus nog niet. Toen wist ik niet, dat Hij mij liefhad en dat Hij voor mij was gestorven aan het kruis. Ik was een trotsche jongen en ik heb veel kwaad gedaan. Maar toen ik hier zoo stil moest liggen, ben ik tot nadenken gekomen en ik heb veel om vergeving gevraagd. Ik zeide al maar: „Wasch mij van mijn vele zonden in Uw bloed; neem mij in den hemel, als ik sterf, want Gij hebt toch ook voor mij geleden aan het kruis op Golgotha." En Hij heeft het gedaan. Hij heeft mijn zonden van mij weggenomen. En weet je, Marjorie? Ik zal in den hemel ook niet lam en gebrekkig meer zijn. Wat heb ik dikwijls aan dien man te Bethesda gedacht. Hij kon ook niet tot Jezus gaan, evenmin als ik; en toen is de Heere Jezus tot hem gekomen. Ik wacht maar op Hem. Als Hij komt, zal ik genezen zijn. In den hemel zal geen inwoner meer zeggen: Ik ben ziek; want het volk, dat

daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben. Ik heb dat gelezen in het bijbeltje, dat je mij gegeven hebt."

Het lange spreken had den knaap vermoeid. Hij hijgde naar adem. Toen hernam hij: „Er is nog één ding, dat ik je vragen wilde, Marjorie. Je weet, hoe slecht ik geweest ben, jaren geleden, voor dien armen Tom, die mijn rijknechtje was. Ik heb hem geslagen en toen is hij weggejaagd door papa; maar het was mijn schuld. Vroeger dacht ik daar zoo niet aan, doch nu zou ik het gaarne goed willen maken. Zou je hem willen opsporen, als ik ben heengegaan, Marjorie? En wil je hem dan zeggen, hoeveel berouw ik heb gehad over mijn booze daad en hoe zwaar ik ben gestraft geworden? Geef hem al het geld, dat ik zelf heb opgespaard en vraag hem, of hij niet in boosheid aan mij denken wil, want dat het me zoo gespeten heeft. Wil je het doen? Ik vraag het je maar dadelijk, want het zou kunnen zijn, dat ik er later geen tijd meer voor had.”

Marjorie beloofde, dat zij haar best doen zou om Tom te vinden en hem Charlie's woorden over te brengen. Een helder licht straalde in de oogen van den knaap en langzaam zeide hij: „Zeg aan Tom, dat ik hem in den hemel hoop weer te zien, waar wij bij de engelen Gods voor den witten Troon zullen staan,

omdat de Heere Jezus ons heeft plaats bereid."

Er heerschte een diepe stilte in het vertrek. Charlie kon niet zien, hoe bleek zijn zuster was onder de ontroering, die zich van haar had meester gemaakt. „Ik ben zoo blij, Marjorie, lieve zuster," zuchtte hij tevreden. „Kom dicht, heel dicht bij mij zitten."

Marjorie stond uit haar knielende houding op en zette zich op een stoel, die voor het bed stond. Hij legde zijn hand in de hare en terwijl de schaduwen donkerder werden, begon de knaap met zacht trillende stem te spreken over de heerlijkheid, die hem wachtte.

HOOFDSTUK XXVI.

Juichend tehuis.

Ongeveer drie weken vertoefde Marjorie nog aan het ziekbed van haar broer. Toen werd dit zijn stervenssponde. Nu Charlie zijn wensch vervuld zag en hij zijn zuster terug ontvangen had, nu scheen het leven met rasschen spoed ten einde te loopen. Hij verlangde er zelf ook naar om heen te gaan. Bijna dag en nacht waakte Marjorie bij hem en verpleegde zij hem met de teederste liefde en zorgvuldigheid. Eindelijk kwam er een dag,

waarop de groote verandering plaats had. Reeds in den morgen zag Marjorie's geoeffend oog, dat de dood zijn hand op haar broeder legde. Zijn vermagerd gelaat had reeds dat zekere strakke, 'twelk een onmisbaar ken-teeken is van de nadering des grooten konings. Marjorie waarschuwde haar ouders, die nu weldra bij het bed stonden en bewogen op hun eens zooveel belovenden jongen neder-zagen. Hij glimlachte, toen Marjorie zich over hem heenboog en hem vroeg, hoe hij het maakte.

„Heel goed,” fluisterde hij in blij verwachten. „Ik moet goed luisteren, of ik de voetstappen van mijn Heiland niet hoor, die komt om mij naar huis te halen.” En toen, stamelend en afgebroken, terwijl hij met brekende oogen Marjorie nog poogde aan te zien, lispelde hij: „Lieve.... zuster.... straks.... komen.... wij.... beiden.... bij Jezus.... juichend.... tehuis!”

Een glimlach vol onuitsprekelijke zaligheid deed het stervende gelaat glinsteren. „Juichend.... tehuis!” herhaalde hij. En met dat laatste woord, 'twelk als een zucht klonk bij het ruischen van den avondwind, ontvlood Charlie's verlostte ziel haar stoffelijk omhulsel én steeg zij jubelend het morgenlicht der eeuwige opstanding tegemoet. Zijn lichaam, mismaakt en verminkt, liet hij achter, maar hij zelf

knielde als een verheerlijkte aan de voeten van den Heiland, die ook tot hem de vraag had gericht: „Wilt gij gezond worden?” En Hij maakte hem gezond, — voor eeuwig.

Daar stonden nu mijnheer en mevrouw Van Welderen aan het doodsbed van hun overleden zoon. Een uitdrukking van rust zetelde op het vredige gelaat, waar alle strakheid van verdwenen was. Dacht de vader aan de hooggestemde verwachtingen, die hij eenmaal van dit kind gekoesterd had? Maar die verwachting had hij al sedert jaren overgebracht op den jongeren zoon, en alles wel beschouwd, achtte de heer Van Welderen, nu Charlie zoo rustig was heengegaan, dit ook eigenlijk nog maar de beste oplossing. Toen de dokter hem een paar maanden geleden op het einde had voorbereid, had hij dit kalm en onderworpen aangehoord. Zoo radeloos als hij bij het begin van Charlie's ziekte was geweest, zoo gelaten was hij thans.

Mevrouw Van Welderen was op haar manier zeer bedroefd. Maar niemand droeg zulk een leed over het heengaan van den armen jongen als Marjorie, al was haar smart ook met blijdschap gemengd bij de gedachte, dat nu zijn aardse lijden ten einde en hij „juichend tehuis” gekomen was. Haar oogen stonden vol tranen, toen zij op hem nederzag. Haar vader merkte het en vroeg heel zacht:

„Je hield veel van hem, nietwaar Marjorie?”

„Ja, ik had hem lief,” snikte zij, „met heel mijn hart.”

„En hij had jou noodig! Hij riep altijd om jou in den laatsten tijd.”

„Daar ben ik blij om,” sprak zij dankbaar! En opeens dacht haar vader aan dien avond, toen zij gezegd had: „Niemand zal mij noodig hebben, als Charlie weg is,” en nu was hij weg -- voorgoed. „Niemand zal mij noodig hebben,” klaagde een echo in zijn oor, knaagde het aan zijn hart. „Niemand zal mij noodig hebben.” Maar was hij haar dan niets? Hij dacht ook aan dien anderen avond, toen er een toenadering had plaats gehad van haar kant, toen zij al de liefde van haar hart hem had aangeboden in zijn smart. En wat was daarvan terechtgekomen? Had hijzelf het teedere plantje, dat toen ontkiemd was, niet verstikt door de koelheid, waarmede hij haar steeds bejegende? Er kwam iets als berouw op in zijn hart. Maar hij voelde zich onhandig en vervreemd tegenover zijn eigen dochter, ja bijna verlegen.

Mevrouw Van Welderen verliet schreiend de kamer om beneden lucht te geven aan haar droefheid. Vader en dochter waren nu alleen. Eens had zij hem getroost over hetzelfde kind, dat daar nu tusschen hen inlag, hoewel ook haar hart verscheurd werd door smart.

Toen deelden zij hun leed, maar nu had zij in haar droefheid over Charlie's verscheiden het gevoel, alsof zij alleen stond en alsof haar vader er vreemd aan was. Zij stond met gebogen hoofd, het gelaat in haar zakdoek verborgen, en schreide. Zacht kwam haar vader langs het bedje naast haar staan. Hij wilde

iets zeggen om haar te troosten, maar de woorden kwamen niet over zijn lippen. Toch was zijn hart nu week gestemd. Hij vermocht er slechts geen uiting aan te geven. Hij dacht aan haar toewijding, aan haar zelfopofferende liefde, aan haar geduld en lijdzaamheid; hij gevoelde de stille kracht, die van haar uitging,

bij al de miskennis, die zij zoo zwijgzaam verdroeg. Toen zij de betraande oogen opsloeg, blikte zij in die van haar vader, waaruit thans een warmer gloed haar tegenstraalde, dan zij er ooit in opgemerkt had.

„Onze kleine doode .... begon hij.

.... „is thans juichend tehuis,” voltooide Marjorie.

HOOFDSTUK XXVII.

Een Herfststemming.

Charlie's begrafenis had plaats gehad en Marjorie was in de diaconesseninrichting teruggekeerd. De dagen en weken snelden voorbij en alles ging zijn ouden gang. Daar zij lang thuisgeweest was om Charlie te verplegen, ging zij ditmaal in de vakantie niet naar huis. Zij vreesde, dat zij hem daar te veel zou missen. En hoewel zij haar stiefmoeder een oprechte genegenheid toedroeg, voelde zij, wanneer zij thuiskwam, telkens meer de oppervlakkigheid van haar karakter. De broertjes en het zusje bleven haar betrekkelijk vreemd; zij voelde zich in het diaconessenhuis meer op haar plaats dan in het ouderlijk huis, ofschoon er ondanks alles een warmer gevoel in haar

leefde voor haar vader. Zoo gingen de zomermaanden voorbij en het najaar kwam. De heer Van Welderen begon weer te denken aan zijn winterverblijf in de stad, waarnaar zijn vrouw reeds met verlangen uitgezien had. Zoo lang de zomer duurde, kon zij het buiten nog wel uithouden; zij maakte rijtoeren en wandelingen met haar kinderen, bezocht haar vrienden en kennissen in den omtrek en genoot van haar mooien tuin en van de vruchten, welke deze opleverde. Doch zoodra was niet de zomer gevloten en de herfst met zijn weemoedstemmingen weergekeerd, of zij verlangde naar het woelige en drukke leven in de stad.

Ditmaal was het geen mooie herfst met zonnige dagen en warme luchten, zooals somtijds het geval kan zijn, maar regen en wind vierden hoogtij; boomen, bloemen en velden, alles kreeg een naargeestig en benauwend aanzien. Over de paden in den tuin werden de dorre bladeren voortgedreven, de overgebleven bloemen hingen verwelkt op de geknakte stengels, de grasperken waren doorweekt; of men wilde of niet, men moest nu wel binnenblijven om daar zijn genoegen te zoeken. Dit beviel mevrouw Van Welderen slecht en daarom was zij dadelijk bereid om naar de stad te gaan, zoodra haar man daarover met haar begon te spreken. De datum

werd vastgesteld en de dienstboden moesten de noodige aanstalten maken.

't Was een avond in het laatst van September. Den geheelen dag had het gestormd. De boomen waren met geweld van hun bladeren ontdaan, de wind bulderde in de schoorsteenen, deuren werden dichtgeslagen, de gordijnen gingen voor de vensters heen en weer. 't Was vroeg donker, dus werden de lampen ontstoken en de luiken gesloten. De kinderen verlangden naar bed en ook mevrouw Van Welderen zocht eerder dan gewoonlijk haar slaapkamer op, omdat zij zich den geheelen avond had verveeld. De heer Van Welderen, die zich na de thee in de bibliotheek had opgesloten, hield zich nog onledig met zijn zaken. Hij had de dienstboden naar boven hooren gaan en werd dus door niemand in de berekeningen gestoord, die hem weldra geheel in beslag namen. Hij had nauwelijks erg in den wind, die met luidruchtig geweld zijn adem blies door de breede schouw der boekenkamer. Eindelijk hief hij het bleeke, vermoeide gelaat van zijn kasboek omhoog. Een rukwind floot gierend langs de ramen. Hij stond op, trad naar het venster en schoof het zware gordijn ter zijde. Zwarte dreigende wolken joegen langs het zwerk, als door een onzichtbare hand voortgedreven en gestuwd. De maan, die somtijds geheel schuil ging, wierp op andere oogen-

blikken een spookachtig licht over den tuin en gaf aan de boomen de meest fantastische vormen. 't Leken reuzen, die met hun ontbladerde takken heen en weder zwaaiden, angst en schrik aanjagende, als profeteerden zij onheil en ramp.

De heer Van Welderen liet het gordijn vallen en trad weer op zijn schrijftafel toe. Maar een zekere onrust had zich van hem meester gemaakt en weerhield hem, zijn bezigheden te hervatten. Hij kwam onder de macht van dat huiveringwekkende, hetwelk somtijds in het late avonduur de ziel vermeestert, alsof zij verre, vreemde stemmen hoort. „Kom,” trachtte hij de betoovering te breken, „ik zal er vanavond een eind aan maken.” Hij sloeg het boek dicht, legde het in zijn bureau, deed dit op slot en stak den sleutel in zijn zak. Toen blies hij de lamp uit om zich ook maar ter ruste te begeben. Maar hetzelfde onverklaarbaar gevoel van daareven bleef hem bij, ofschoon hij er onmogelijk in woorden uitdrukking aan had kunnen geven. Het was er nu eenmaal en het legde zich met hem neder, toen hij het hoofd in de kussens vlijde. „Een herfststemming,” dacht hij, tevergeefs vergetelheid zoekende in den slaap.

HOOFDSTUK XXVIII.

Een onvergetelijke nacht.

Dokter Witsen was nog laat in den nacht bij een buitenpatiënt geroepen. Een boer, die op een afgelegen hoeve woonde, was plotseling ernstig ziek geworden en had om den dokter gestuurd. De krasse oude geneesheer was dadelijk bereid om te gaan. Niettegenstaande het ruwe weder en het vergevorderde uur besteed hij zijn oude merrie, die hem al zoo-vele trouwe diensten bewezen had. In matigen draf ging het op het doel van zijn tocht af. De wind speelde met de witte lokken, die onder den slappen hoed uitkwamen en joeg hem koude rillingen over den rug, doch de grijsaard, taai als hij was, kon tegen een stootje.

De klokken sloegen twaalf uur, middernacht derhalve, toen de dokter, met een brandende lantaarn gewapend, boer Althofs woning verliet en den terugweg aanvaardde. Het was geen aangename tocht, want de storm woedde nog heviger, dan toen hij zijn huis verliet. Dokter Witsen klopte de oude merrie op den hals en sprak haar bemoedigende woordjes toe om haar wat aan te drijven. Het zou toch wel aangenaam zijn, als hij dit ritje maar achter den rug had. Juffrouw Bekker, de

huishoudster, zou wel een vuurtje aangelegd en een stevigen avondmaaltijd gereed gemaakt hebben en nu zat zij in haar eigen stoel met den hoogen steilen rug hem op te wachten. De merrie, die haar meester precies kende, deed haar best. Zij verlangde ook naar huis, naar den warmen stal en de dubbele portie haver, welke na zulk een zwaren tocht gewoonlijk haar loon was.

Op eens echter ontwaarde dokter Witsen boven het witte „landhuis” een ongewoon verschijnsel. Eerst dacht hij aan een overdrijvende wolk, maar al spoedig kwam hij tot de overtuiging dat het een opstijgende rookzuil was. En niet lang duurde het, of de zwarte lucht werd rood gekleurd door vlammen, die uit het huis omhoog sloegen. De dokter wendde den teugel, om ten spoedigste den heer Van Welderen, die zeker reeds naar bed was, te waarschuwen, dat zijn huis in brand stond. Geen van de bewoners toch scheen daar erg in te hebben, anders zou er wel eenig leven te bespeuren zijn. Hij reed om het huis heen naar de achterdeur, waar zich de nachtschel bevond en waar ook de heer des huizes zijn slaapkamer had. Met een forschen ruk haalde hij de schel over en het duurde geen seconde, of de heer Van Welderen, in een kamerjapon gekleed, vertoonde zich voor een raam, dat opengeschoven werd.

„Wie is daar?” riep hij met luide stem.

„Uw huis staat in brand!” schreeuwde de dokter, dien hij bij het licht van de lantaarn reeds had herkend, hem toe. „Hierboven aan de achterzijde slaan de vlammen al uit.”

Spoedig was nu het geheele gezin in de weer. De noodbel, die in de torenkamer hing, werd geluid en bracht ook het dorp in opschudding. De menschen verschenen voor hun vensters en aan de deuren en de mannen renden de straat op om hulp te bieden. Ook het kasteel ontwaakte. Het blusschingsmateriaal, waarover het dorp beschikte, rukte aan in allerijl. Doch dit bleek niet voldoende te zijn, daar de wind de vlammen steeds meer aanwakkerde. Een bode te paard ijldde naar het naastbijgelegen dorp om hulp te ontbieden, doch toen deze kwam, was een groot gedeelte van het huis reeds uitgebrand.

Mevrouw Van Welderen, nog in nachtgewaad gehuld, waarover zij in haast een langen mantel geworpen had, stond schreiend en handenwringend in den tuin, terwijl zij de ramp trachtte te overzien. Haar man, die zich nog ijlings in de kleeren had kunnen werpen, was met eenige vertrouwde dorpelingen bezig uit het brandende huis te redden, wat te redden viel. De beide oudste kinderen, die op één kamer sliepen, waren reeds bij de moeder in veiligheid gebracht, maar de kleine Emmanuël,

die bij de kinderjuffrouw sliep, bevond zich nog daarbinnen, terwijl zijn vader dacht, dat hij ook naar buiten was gedragen. De juffrouw was echter wel het huis uitgevlucht, maar zij was te verbijsterd geweest om aan den kleinen jongen te denken.

Daar kondigde de luid schellende brandweer uit het naburige dorp haar nadering aan en reeds binnen enkele minuten was zij met volle kracht aan het werk. Doch plotseling weerklonk boven al het rumoer, dat er heerschte, een hartverscheurende kreet. Het was mevrouw Van Welderen, die Emmanuël miste, terwijl zij had gedacht, dat de juffrouw hem bij zich zou hebben. Haar geroep klonk door tot haar echtgenoot, die dadelijk begreep, wat zij bedoelde en zonder aarzeling de trap opsnelde om den knaap te gaan halen. De trap stond reeds in brand en dikke rookwolken dreigden hem te verstikken en zijn oogen te verblinden. De wanhoop gaf hem echter moed. Zijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen, door rook noch vlammen liet hij zich weerhouden, hij merkte zelfs niet dat de trap afbrokkelde onder zijn voeten. In minder dan geen tijd had hij de kamer van zijn zoon bereikt. Het knaapje probeerde juist het venster te openen, omdat de rook hem benauwde. Maar zijn vader zag hem, greep hem in zijn armen en probeerde den terugweg te aanvaarden. Hij drukte het

gezicht van het kind stijf tegen zijn borst, opdat het vuur zijn oogen niet zou schaden. Zijn haren verzengden, zijn gezicht leed ondraaglijke pijn, hoe hij er in slaagde was hemzelve een raadsel, maar hij bereikte den vlakken grond, waar een verkoelende luchtstroom hem tegenwoei en waar tal van armen hem tegemoet kwamen om den kleinen jongen van hem over te nemen. Toen viel hij bewusteloos neder.

Het blusschingswerk duurde den geheelen nacht voort. Mevrouw Van Welderen vond met haar kinderen een toevlucht op het kasteel; de dienstboden werden op het dorp bij verschillende menschen ondergebracht. De heer Van Welderen zelf werd echter op last van dokter Witsen naar diens eigen woning vervoerd en op diens eigen bed gelegd.

De wind had zich gaandeweg gelegd. Maar toen de eerste morgenschemering over de velden lichtte, was er van het fraaie „landhuis” niet veel meer te zien dan eenige zwartgeblakerde muren en een chaos van verkoelde stukken hout en puin. Lachend rees de zon uit de grauwe nevels op en bescheen zij het treurige tooneel van de ramp. Voor het geheele dorp, maar vooral voor de bewoners van „het landhuis” was het een onvergetelijke nacht geweest.

HOOFDSTUK XXIX.

Verlies en gewin.

Den volgenden dag vermeldden de nieuwsbladen de ramp, die den heer Van Welderen en zijn gezin getroffen had. De directrice van het diaconessenhuis las het bericht en verzocht zuster Marjorie in haar kamer te komen, ten einde haar op voorzichtige wijze met het gebeurde in kennis te stellen. Marjorie was dus eenigermate voorbereid, toen zij een brief van de barones ontving, die haar mededeelde, dat haar moeder en de kinderen zich op het kasteel bevonden, waar het hun aan niets ontbreken zou. Anders luidde een brief van dokter Witsen, waarin haar onmiddellijke overkomst werd verzocht met het oog op haar vader, die bij hem ziek lag.

„Natuurlijk moet je terstond gaan,” zei de directrice met een bezorgden blik op Marjorie. „Ga maar, kind; ga met den Heer, die je zal sterken en ondersteunen en bericht mij dadelijk, hoe je alles aangetroffen hebt.”

Marjorie haastte zich zooveel zij kon. Haar moeder en de kinderen schenen ongedeerd te zijn, maar die brief van dokter Witsen, dat gevoelde zij wel, bevatte niet de volle waar-

heid omtrent haar vader. Hoe zou het met hem zijn? Had hij zich enkel maar te veel ingespannen bij het reddingswerk? Was hem een ongeluk overkomen? Wat bedoelde de dokter toch met te schrijven, dat haar vader bij hem ziek lag? Dat waren bange vragen, die haar verontrustten en waarop zij zichzelf het antwoord niet geven kon. Wat duurde die spoorreis nu lang!

De barones had haar rijtuig naar het station gezonden om Marjorie af te halen. Zij reed eerst mee naar „het kasteel” om haar moeder en de kinderen te ontmoeten. Doch de onrust over haar vader dreef haar, zoodra zij beleefdheidshalve maar weg kon, naar het huis van dokter Witsen. Met weemoed staarde zij in het voorbijrijden op de overblijfselen van het ouderlijk huis. Zij wilde daar echter nu niet stilstaan. Zij wilde bij haar vader zijn. Haar vader! Nooit had zij zoo duidelijk gevoeld, dat deze eigenlijk alles was, wat zij op deze wereld het hare noemde.

Dokter opende zelf de deur, nog voordat zij had aangescheld. Hij vond het wel vreemd, dat zij alleen kwam, maar mevrouw Van Welderen was door het gebeurde dermate in haar zenuwen geschokt, dat Marjorie haar in bed had aangetroffen, en voor ander gezelschap had zij bedankt. Zij wilde liefst alleen zijn, als zij haar vader voor het eerst ontmoette.

Het begon reeds te donkeren langs de wegen en op de velden; het werkvolk spoedde zich huiswaarts, waar de vrouwen met de breikous in de hand haar mannen aan de deur stonden op te wachten en met elkaar het gebeurde van den laatsten nacht bespraken, toen Marjorie den drempel van des dokters huis overschreed.

De oude man reikte haar zijn beide handen toe en zag haar aan met vochtige oogen. „Goed, dat je gekomen bent, lieve,” zeide hij; „hartelijk blij, je te zien. Kun je blijven?”

Marjorie antwoordde, dat zij met onbepaald verlof naar huis gekomen was.

„Dan is hier je plaats,” besliste de oude man. „Je vader heeft hulp noodig. Wie zou beter voor hem kunnen zorgen dan zijn eigen dochter. Doe je mantel maar gauw af en laat juffrouw Bekker je een kop koffie geven. Je zult na zoo'n verre reis wel aan zulk een hartsterking behoefte hebben. Daarna zullen we samen eens naar boven gaan om te zien, hoe de patiënt het maakt.”

Werktuiglijk dronk Marjorie de koffie, welke de huishoudster haar toediende en volgde dan haar ouden vriend naar zijn eigen slaapkamer, waarheen hij haar voorging. Daar, in een ruim, ouderwetsch ledikant met een hemel, waarvan donkergroene gordijnen afhingen, vond zij haar vader liggen, het hoofd bijna

geheel verbonden. Van de oogen was heelemaal niets te zien.

De patiënt gaf geen enkel teeken, dat hij iets bemerkte van hetgeen om hem heen gebeurde. Zijn hoofd lag onbeweeglijk in het kussen, zijn gestalte bewoog zich nauwelijks onder het lichte dek. Marjorie en de dokter zagen een oogenblik sprakeloos op hem neer. Toen vulden zich haar brandende oogen met tranen, de eerste, die zij schreide na het vernemen van de ramp. Zij verborg het gelaat achter de smalle witte hand en weende zacht en stil. De dokter nam de andere hand in de zijne om haar zijn deelneming te beuigen. Nu vermande Marjorie zich. Zij boog zich over den kranke heen en fluisterde: „Vader, lieve vader!”

Dat woord klonk als zachte muziek tot den lijder door. Hij deed moeite de verschroeide lippen tot een woord te plooiën, maar vermocht het niet. Zijn mond was verstijfd, dor als leer. Toen drukte zij haar frissche roode lippen op dien drogen mond en kustte hem voorzichtig. Zij legde haar koele hand op zijn brandend voorhoofd en knielde naast hem neder. De dokter, wiens mondhoeken zenuwachtig begonnen te trillen en in wiens oogen het verdacht begon te glinsteren, verliet haastig het vertrek. Het werd hem daarbinnen te machtig en hij spoedde zich naar juffrouw

Bekker om aan zijn aandoening te ontkom-
 Nu voelde Marjorie zich vrij. Nu was zij
 heel alleen met hem, wien haar kinderha.
 in onweerhoudbare liefde tegenklopte.

„Lieve, lieve vader,” herhaalde zij teeder,
 „uw Marjorie is hier. Mag zij bij u blijven om
 voor u te zorgen en u bij te staan? Zeg maar
 één woord, vader. Eén ja is genoeg.”

Een zachte hand werkte zich uit boven het
 dek en zocht de hare als teeken van toe-
 stemming. Zij nam die hand, evenals jaren
 geleden, tusschen de hare en drukte er een
 kus op. Toen schoof zij voorzichtig haar arm
 onder het kussen door en legde zijn arm, ge-
 wond, pijnlijk kloppend hoofd aan haar liefde-
 vol hart. Hij had veel verloren, maar niet haar,

zijn arm verstooten en miskend kind. Dàt moest hij weten.

En hij wist het. Een stroom van warme liefde golfde haar tegen. Nu hij beroofd en machteloos daar nederlag, nu de toekomst hem zoo donker toescheen, nu verteederde hem haar overgegevenheid, nu kon hij haar niet langer onthouden de liefde, waarnaar haar hart gehongerd had zoo vele jaren.

HOOFDSTUK XXX.

Tot een zegen.

Nog dienzelfden avond verzond Marjorie een brief aan de directrice, waarin zij haar den toestand nauwkeurig beschreef en verzocht, haar vader tot aan zijn algeheele genezing te mogen verplegen. Helaas, de heer Van Welderen zou nooit meer dezelfde man worden van voorheen. Toen hij na weken van lijden zoover hersteld was, dat het verband van zijn hoofd en van zijn oogen kon worden weggenomen, bleek het dat niet alleen zijn gelaat deerlijk geschonden zou blijven, maar ook dat het licht voorgoed uit zijn oogen was verdwenen. Hij was blind geworden en zijn

eertijds knap gezicht bleef door litteekens ontsierd.

De dokter, die tijdens de ziekte van den heer Van Welderen de logeerkamer betrokken had, had voor Marjorie een kamer doen inrichten naast die van haar vader, zoodat zij onmiddellijk bij de hand kon zijn, wanneer hij haar noodig had. En zelf was dokter Witsen ook even zacht en handig als de beste vrouw en de ervarenste verpleger. Al wat menschenhulp vermocht, stond den lijder dus ten dienste.

Mevrouw Van Welderen, die met de kinderen nog altijd op het kasteel vertoefde, kwam haar echtgenoot gedurig bezoeken in de dokterswoning. Zij sprak er dan wel over om ook bij de verpleging te helpen, maar zij was toch altijd blijde, als de dokter en Marjorie vriendelijk, doch beslist bedankten voor haar hulp. En de zieke zelf begeerde niemand anders bij zich te hebben dan Marjorie en den dokter.

Eindelijk besloot mevrouw met haar kinderen naar de stad terug te keeren. Zij vond, dat zij daar even goed het herstel van haar man kon afwachten als op het kasteel. En het was toch ook noodig om alles in gereedheid te brengen ten einde hem en Marjorie op een geschikte wijze te kunnen ontvangen. Dus vertrok zij op zekeren dag met de kinderen en de dienstboden, onder vele dankbetuigingen aan de barones

voor de gastvrijheid, die zij op het kasteel genoten had. Zij wist toen nog niet, dat haar man voor geheel zijn volgend leven blind en mismaakt zou zijn.

Het was dus een verschrikkelijke gewaarwording voor mevrouw Van Welderen, toen zij na eenigen tijd daarvan de mededeeling ontving. Nooit kon zij nu meer met hem in de wereld verschijnen. Een blinde man met een ontsierd gelaat, hoe kon dat nu! Zij wist niet, wat zij beginnen moest. En dan hem altijd te moeten leiden, waar hij ook ging! Zij jammerde en weeklaagde er over tegen haar vriendinnen, die haar natuurlijk van harte beklagden.

Marjorie wist zooveel te beter, wat haar te doen stond. Nu haar vader zoo hulpbehoevend was, achtte zij het in de eerste plaats haar roeping, hem tot verzorgster en verpleegster te strekken. Zij schreef daarover aan het bestuur van de inrichting en weldra kreeg zij eervol ontslag uit het Huis, waar men zoo bijzonder op haar gesteld was geweest. Zij werd nu de diacones haars vaders, al droeg zij ook niet meer de kleeding eener diacones.

„Niemand zal mij noodig hebben, als Charlie weg is,” had zij eenmaal geklaagd. Hoe weinig vermoedde zij toen, dat haar vader zelf haar hulp behoeven zou, dat zij hem onmisbaar worden zou. Want zoo was het nu. De heer

Van Welderen beseftte ten volle wat zij voor hem was. Hij had ook wel begrepen, dat zijn vrouw een geheimen afkeer van hem had, nu hij zoozeer veranderd was, en dat maakte zijn berouw over de miskenning, waarvan Marjorie het slachtoffer geweest was, nog te bitterder. O, hoe was zij hem nu tot een zegen, het kind, over welks geboorte hij had gemurmureerd, omdat het maar een meisje was. Het verlies van het fraaie landhuis was niets in vergelijking met de gedachte, dat hij háár zou moeten missen, nu hij machteloos was en.... versmaad. Nu dacht hij er ook aan, hoe hij tegenover Charlie veranderd was na het ongeluk, dat hem had getroffen. Schuld-besef en berouw knaagden aan zijn geweten en hielden zijn genezing tegen.

Marjorie beseftte wel, wat er in hem omging. Daarom werd zij, zoo mogelijk, nog teederder in haar liefde, nog geduldiger tegenover zijn sombere buien. Zij sprak ook met hem over den grooten Geneesmeester, die alle wonden heelt en iederen storm, ook dien van het beschuldigend geweten, bestraft. En o wonder! nu het lichaamssoog verduisterd was, nu werd het zielsoog van den lijder ontsloten, nu werd hij helder ziende in zijn eigen hart. Er ontstond een zware strijd daar binnen, dien hij alleen had uit te strijden, maar God hielp hem; Hij leerde hem zichzelf kennen als een zondaar.

De heer Van Welderen boog zich onder de hand, die hem kastijdde. Had hij in het goed-dunken van zijn hoogmoedig en waanwijs hart den Heere niet op zij gezet?

Marjorie las hem menigmaal voor uit de Heilige Schrift en trachtte zijn geschokten geest te leiden in een richting, die hem het meest en het dichtst bij den Heiland bracht. Zij vertelde hem ook van Charlie's kinderlijk geloof en zijn zalig afsterven in vollen vrede. Dat deed hem goed.

Wanneer de zon scheen, bracht zij hem naar buiten en wandelde met hem in dokter Witsen's tuin. De dorpingen, die hem zagen, namen zwijgend den hoed af. Zij gevoelden eerbied voor zoo groot een smart.

Eindelijk kwam de dag, dat Marjorie en haar vader naar de stad zouden gaan. Het was een hartroerend afscheid, dat zij namen van den dokter, die hen ook maar noode ver-trekken zag, want Marjorie was de zonneshijn van zijn huis geworden.

De heer Van Welderen had besloten den grond, waarop zijn huis had gestaan, met den daarbij behoorenden tuin, te verkoopen. Me-vrouw bleef toch liever in de stad. Waarom zou hij dus het huis weder op laten bouwen? De kunstschaten, met zooveel zorg en kennis door hem bijeenvergaderd, waren immers onherroepelijk weg en wat had hij er aan

weer nieuwe te verzamelen, nu hij het orgaan miste om ze te genieten.

Toen de ramp plaats greep en mevrouw Van Welderen met haar kinderen intrek nam op het kasteel, bevond Arthur Artzenius zich buitenslands. Zijn vader was in den loop der jaren gestorven en Arthur had met het kasteel den titel van baron geërfd. Hij had indertijd de militaire loopbaan gekozen en was bij zijns vaders overlijden kapitein bij de cavalerie. Omtrent de bewoners van „het landhuis” had hij zich steeds op de hoogte laten houden en hij wist dus ook van Marjorie's arbeid als diacones. Toen hij van zijn moeder vernam, welk een ramp de familie Van Welderen getroffen had en hoe Marjorie ten laatste ook met haar vader naar de stad vertrokken was om voortaan bij hem te blijven, toen maakte dit een diepen indruk op hem. Met het hoofd vol overleggingen, keerde hij uit het buitenland terug.

Het speet hem, dat de Van Welderens nu voorgoed Bloeiwijk verlaten hadden. Daarom reisde hij op zekeren dag naar de stad, waar zij thans woonden, ten einde hun een bezoek te brengen en hun zijn deelneming te betuigen. Toen hij zich liet aandienen, trof hij alleen Marjorie en haar vader thuis, mevrouw was met de kinderen een uitstapje gaan maken.

Arthur, die een rijzige, knappe man ge-

worden was in al die jaren, dat Marjorie en hij elkander niet gezien hadden, bezat nog steeds hetzelfde gevoelige hart en kreeg diep medelijden met den heer Van Welderen, toen hij dezen in de blinde oogen zag. Hij begreep zeer goed, hoe noodig haar vader zijn Marjorie had en verliet het huis met vochtige oogen en een hart vol droefheid. Maar als de heer Van Welderen eenmaal haar liefdediensten niet meer behoefde, dan wilde hij tot haar terugkeeren en haar lot voorgoed aan het zijne verbinden door haar tot zijn vrouw te vragen. De belofte zijner kinderjaren, dat hij haar nooit vergeten zou, had hij steeds gehouden. En hij wenschte haar ook verder gestand te doen. Door het werkzame leven, dat zij leidde, en de trouwe zorg, die zij aan haar vader schonk, ondanks de miskening, die zij vroeger ondergaan had, had Marjorie bij zijn liefde, die zij reeds bezat, thans ook zijn achting en zijn eerbied verworven. Hij zou het zich een voorrecht rekenen haar zijn echtgenoote te mogen noemen.

Dag aan dag, wanneer het weder maar eenigszins gunstig was, kon men den heer Van Welderen zien wandelen aan den arm van zijn oudste dochter. Zij was steeds bij hem en bracht hem overal waar hij wenschte te gaan. Haar tegenwoordigheid was de koestrende zonneshijn, die zijn levensavond

wonderbaar schoon en heerlijk maakte. Maar nog heerlijker was voor hem de opgang van de Zonne der Gerechtigheid, die zijn eertijds doode ziel ontwaken deed tot een nieuw, geheiligd leven. En dat Marjorie ook daartoe het middel had mogen zijn! Hoe zegende hij dit kind, eertijds verwaarloosd doch nu in dubbelen zin hem

INHOUD.

Hoofdst.	Bladz.
I. Lentemorgen	5
II. Niet begeerd	10
III. Een eenzame kindsheid	15
IV. Gedachten en droomen	21
V. De eerste kromming van den levensweg	32
VI. Een avondstonde	36
VII. Binnen de schoolmuren	44
VIII. Een nieuw begin	49
IX. Het eerste zaad gestrooid	54
X. Nieuwe banden	58
XI. Weder tehuis	64
XII. Gelukkige dagen	69
XIII. De wereld in	74
XIV. Een onvoorziene ramp	78
XV. De avond van denzelfden dag	83
XVI. Toenadering	87
XVII. Vader en dochter	91
XVIII. In het dal der beproeving	94
XIX. Een gewichtig onderhoud	98
XX. Ledigheid en gemis	103
XXI. De ruischende voetstap	107
XXII. De dienstmaagd des Heeren	113
XXIII. Vernieuwde vriendschap	118
XXIV. Zij wist het niet	122
XXV. Hemelsche blijdschap	124
XXVI. Juichend tehuis	129
XXVII. Een herfststemming	134
XXVIII. Een onvergetelijke nacht	138
XXIX. Verlies en gewin	143
XXX. Tot een zegen	148